

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

3

13

ΕΚΑΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΘΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μιά φωνή
στο τηλέφωνο

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Δώδεκα Σεπτεμβρίου του 1957. Μιά φθινοπωρινή νύκτα με καροακτώδη βροχή, άστραπές, μπουμπουνητά και κερανούς.

Το μέγαρο του θαύπλουτου χορηματιστή Πάλ Κάμερ, στο 33 τής Ράλεϋ στρήτ, φαίνεται κλειστό και θεοσκότεινο σαν άκατοίκητο.

Κι' όμως: Στόν πρώτον όροφο και μέσα σ' ένα πολυτελέστατο γραφείο, βρίσκον-

ται κλεισμένοι τρεις άνθρωποι: Δυό άνδρες και μία γυναίκα.

Η επίπλωσι του γραφείου είναι μοντέρνα και οι τοίχοι στολισμένοι με υπέροχους ζωγραφικούς πίνακες. Έργα τέχνης και τολύτιμα μπιμπελά βρίσκονται παντού. Επίσης ένα μεγάλο χαλύβδινο χρηματοκιβώτιο με τελευταίου τύπου αυτόματα κλειθρα συνδυασμένων γραμμάτων.

Ο μεγαλύτερος από τους δυό άνδρες κάθεται στο γραφείο και γράφει, δι του ύ-

παγορεύει ή γυναίκα. 'Ο άλλος άνδρας, ό νεώτερος, κρατάει τήν κάνη του πιστολιού του σέ μικρή απόστασι από τό κεφάλι του πρώτου, μέ τό δάκτυλο έτοιμο νά τραδήξει τή σκανδάλη.

Ξαφνικά, τό τηλέφωνο του νοσφείου κουδουνίζει. 'Η ώρα είναι έννέα και τέταρτο άκρι βώς.

'Η γυναίκα, μέ δισταγμό και καθυστερημένα κάπως, σηκώνει τό άκουστικό και τό φέρνει στό αυτί της:

—Παρακαλώ;

Ταυτόχρονα ό άνθρωπος που γράφει καθισμένος στό γραφείο, ξεφωνίζει άπότομα, δυνατά και άπεγνωσμένα!

... 'Υστερα από μιά όλόκληρη ώρα:

'Η δημοσιογράφος Τζίν Άστορ, που ό βροχερός και οδός τήν ανάγκασε νά μαζευτή γρήγορα στό διαμέρισμά της, γράφει, αυτή τή στιγμή, τή συνέχεια μίας αστυνομικής έρευνας νιά τήν έφημερίδα που έντάζεται. Ξαφνικά, ό χουιηλός ήχος ένός κουφού βουθητού τήν ειδοποιεί πως κάποιος καλεί τό τηλέφωνο του πλαϊνού διαμερίσματος που υνεί ό άγαπημένος, μά άσπονδος φίλος της Μάξ Μπώσ: 'Ο θαιμόνιος και διάσημος Έλληνοαμερικανός ντέτεκτιβ, που ή αστυνομική έδιοφύλα του έχει καταπλήξει τήν άνθρωπότητα όλόκληρη!

'Η Μπούλ, ή μικρή κοντόχοντη κι' άσχημη ύπνορτοιούλα της, μέ τή μοντέρνα όλο

γουρά, που κάτι κεντάει πλάι, παραξενεύεται:

— Καλέ τί είναι αυτό τό βββ... καλέ κυριά; Κι' όταν λείπεις τό άκούω πολλές φορές!

'Η Τζίν δέν τής άποκοίνεταί, μόνο σηκώνει άμέσως τό άκουστικό του τηλεφώνου της, τό φέρνει στό αυτί και παρασκολουθεί περίεργη και σιωπηλή.

'Η σατανική Δημοσιογράφος που μπεινοβγαίνει έλεύθερα στό πλαϊνό διαμέρισμα του φίλου της ντέτεκτιβ, έχει καταφέρει νά κάνη έν άγνοία του βέβαια, μά κρυφή ένωσι στό σύστημα του τηλεφώνου νιά νά μπουή νά παρακολουθή τά προσωπικά του τηλεφωνήματα. 'Ο βουθητής που έχει τοποθετήσει στό νοσφείο της, τήν ειδοποιεί κάθε φορά που καλείται και κουδουνίζει τό πλαϊνό τηλέφωνο. Έτσι μπορεί νά σηκώσει τό άκουστικό της και νά παρακολουθή.

Στό σημείο αυτό πρέπει νά σημειωθεί πως τήν ίδια άκριβώς δουλειά έχει κάνει και στό δικό της τηλέφωνο —έν άνοία της φυσικά — όχι ό Μάξ Μπώσ που δέν ξερει τίποτα από όλα αυτά, μά ό διαβολευένος Γιούμπυ, ό μικρός προστατευόμενος του. Είναι ένα τετραπέρατο και έκονώτατο δεκαεταόχρονο άγόρι, γιός οφθερού κακοποιού που ό ντέτεκτιβ τόν είχε στείλει στην ηλεκτροική κοσέκλα. Γιαρά τήν καταγωγή του, ό τρομερός αυτός πισσιφικός

όνειρεύεται να γίνη ένας με γάλλο υτέκτιβ και κυνηγός του έγκληματος και των κακοποιών. 'Ο Μάξ Μπώρ, που τον έχει μαζέψει από τους δρόμους και φροντίζει για την ανατροφή του και τη μόρφωσή του, του άπαγορεύει αυστηρά κάθε ανάμιξι στις άστυνομικές υποθέσεις του. 'Ο Γιούπυ όμως έχει αυτιά που έπικοινωνούν, φαίνεται, έσωτερικά με κάποιον εύρυχωρο σωλήνα. Άλλοιώς δεν έξηγειται πώς τα λόγια του υτέκτιβ από το ένα αυτί του μπαίνουν και από το άλλο του βγαίνουν.

Αυτός λοιπόν ο «διαβολάκος» είχε ανακαλύψει κάποτε την κρυφή έγκατάστασι της Τζίν και, χωρίς να πη σε κανένα νέναν τίποτα, της ανταπέδωκε σε τὰ ίσα (*).

Και τώρα στο θέμα μας:

Καθηγητής
της καλλιγραφίας

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ όπως είδαμε, σηκώνει άμέσως το άκουστικό της και παρακολουθεί περίεργη και σιωπηλή την παρακάτω τηλεφωνική στιχομυθία:

— Έμπρός... Τον κύριο Μάξ Μπώρ, παρακαλώ!

— 'Ο ίδιος, Σας άκούω.

— Ά, έσεις, κύριε Μπώρ; Χαίρω πολύ που σας άκούω. Δεν με γνωρίζετε βέβαια.—

(*) Διάβασε τὰ προηγούμενα τεύχη, τὸ 1 καὶ τὸ 2, με τοὺς τίτλους: «Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ» καὶ τὸ «ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ».

Χάρριμαν λέγομαι— έγώ όμως σας γνωρίζω από τὰ τόσα που έχω άκούσει, η διαβάσει, για τὰ άστυνομικά σας κατορθώματα! Άλλωστε και ποιος δεν γνωρίζει έναν περίφημο και διάσημο άνθρωπο σαν κι' έσάς, κύριε Μπώρ. 'Η φήμη σας μέ...

— Λυπάμαι, κ. Χάρριμαν, που είμαι πολύ άπασχολημένος αυτή τη στιγμή και θα χάσω την ευχαρίστησι να άκούσω ως τὸ τέλος τὰ καλά σας λόγια. Καληνύχτα.

— "Οχι! Μη κλείνετε τὸ τηλέφωνο! Άκούστε με, σας παρακαλώ. Πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό...

— "Ισως... 'Η είσαγωγή του όμως δεν ήταν... Λεγετε λοιπόν.

— Άκούστε με, κύριε Μπώρ. Και να είσθε βέβαιος πως θα είμαι σύντομος. Κατανώω άπολύτως τὸ πολὺτιμον του χρόνου σας και σας υπόσχομαι να μη κάνω κατάχρησι της ύπουνης σας. Ένας άστυνομικός της δικής σας περιωπής δεν είναι βέβαια δυνατόν να χάνη τον καιρό του σε...

— Και πάλι καληνύχτα σας, κύριε Χάρριμαν.

— Παρακαλώ, παρακαλώ! Μη κλείνετε. Περιμένετε και θα σας τὰ πω άμέσως.

— Έστω. Άλλά περιμένετε κι' έσεις να καλέσω τὸ βοηθό μου. Τὰ λέτε σ' αυτόν κι' εκείνος μου τὰ μεταβιάζει. Τὸ ίδιο είναι...

(Περνάνε λίγες στιγμές. Τὴ φωνή του Μάξ Μπώρ άντι

καθιστά τώρα ή φωνή του Γιούπυ. Του διαβολεμένου πιτσιρικού που είναι αδύνατο να μάθη να μιλά στον πληθυντικό:)

— Λοιπόν, λοιπόν; Πές σέ μένα ό,τι θέλεις...

— Είπατε ό βοηθός του κ. Μάξ Μπώρ;

— «Βοηθός», δέν λές τίποτα. Όλες οι ύποθέσεις του γραφείου από τά χέρια μου περνάνε. Μέχρι σκούπισμα και ξεσκόνισμα!

— Πώς είπατε, παρακαλώ;

— Είπα: Μίλα σέ μένα κι ή δουλειά σου γίνηκε!

— Μάλιστα. Άκούστε με λοιπόν, κύριε: Έδώ καθηγήτης Χάρριμαν. Άν και ένας καθηγητής τής καλλιγραφίας, όπως έγω, έχει μεγάλη ψύχωση στή σαφήνεια, στις λεπτομέρειες και στην καλή διατύπωση, έν τούτοις θα σάς πώ τά γεγονότα σύντομα και συμπετυκνωμένα.

— Καλέ μιλά με τό πάσο σου, χριστιανέ μου. Έγώ δέν διάζομαι. Πλάκα θέλω να σπάσω! Λοιπόν, λοιπόν;

— Άπόψε, έγω και ή γυναίκα μου είχαμε επίσκεψη τό χρηματιστή Πώλ Κάμερ στο μέγαρό του τής Ράλεϋ στρήτ, νοήμερο 33.

— Τί ώρα;

— Από τις όκτώ μέχρι τις έννέα.

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Κατά τις δέκα όμως— μιá ώρα μετά που φύγαμε θυμήθηκα πως είχα ξεχάσει να πώ κάτι στον Κάμερ. Και

τόν πήρα στο τηλέφωνο του μεγάρου του.

— Λαμπρά, που λέει και ό μπάρμπα Κούκος. Λοιπόν, λοιπόν;

— Στην αρχή άκουσα στο τηλέφωνο μιá γυναικεία φωνή. Άμέσως άκούστηκε μιá άνδρική, από μικρή άπόστασι, να φωνάζη δυνατά: «Βοήθειασαα! Με ληστεύουν! Με δολοφονούν! Είδοποιήστε τήν...» Δέν πρόφθασα να άκουσω περισσότερα, γιατί τό τηλέφωνο έκλεισε με διάση. Ξαναπήρα άμέσως τό ίδιο νοήμερο... Κουδούνιζε κανονικά, μά κανένας δέν σήκωνε τό άκουστικό...

— Η φωνή που άκουσες ήταν του χρηματιστή;

— Νομίζω. Δέν είμαι βέβαιος. Ήταν πολύ δυνατή και ταραγμένη. Πιθανόν να είχε άλλοιωθή.

— Έν τάξει. Και τώρα τί θέλεις;

— Δύο πράγματα: Πρώτον, να έξετάση την ύπόθεσι σότη ό κ. Μάξ Μπώρ, και δεύτερον να μάθης να μιλάς στον πληθυντικό.

— Μάλιστα κύριοι καθηγηταί! Είπατε λοιπόν πως πήγατε στα μέγαρα των χρηματιστών μαζί με τίς... γυναίκες σας;

— Δέν σάς καταλαβαίνω, κύριε...

— Τί να σου κάνω; Έσο ήβελος στον πληθυντικό.

— Παρακαλώ να τά μεταδιδάσετε στον κ. Μάξ Μπώρ.

— Μείνε ήσυχος!

— Γιατί πολύ φοβάμαι

πώς ό Πάλλ Κάμερ έχει δολοφονηθή στο μέγαρό του... Πολύ τό φοβάμαι αυτό!

— Γιατί;

— Ήταν αδύνατο νά μη τιμωρηθή. Πιστεύω στη Θεία Δίκη! Τό έγκλημά του ήταν μεγάλο! Πολύ μεγάλο!

Τό τηλεφώνημα του καθηγητού τής καλλιγραφίας τελειώνει - κάποτε. Ο Μάξ Μπάρ που άκούει από τό Γιούπυ τά καθέκαστα, πετιέται σαν έλατήριο από την καρέκλα του γραφείου και μπου μουρίζει σά νά μιλά στον έαυτό του:

— Ένδιαφέρουσα περίπτωση! "Αν ό Χάρριμαν άκουσε καλά τή φωνή που ζητούσε βοήθεια, τότε κάτι παράξενο γίνηκε μέσα στο μέγαρο του Πάλλ Κάμερ.

Ο Γιούπυ συμπληρώνει:

— Έκτός αν ό Καλλιγράφος είχε πάρει, κατά λάθος, άλλον αριθμό τηλεφώνου...

— Σωστά! Κι' αυτό δέν άποκλείεται, συμφωνεί άφηρημένος ό ντέτεκτιβ.

Ο διαβολάκος ξεθαρρεύει και συνεχίζει:

— "Αν όμως διαπιστωθή πώς ό γεροχρηματιστής έξαφανίστηκε, τότε πρέπει νά αντιμετωπίσουμε περίπτωσηί δολοφονίας.

— Ασφαλώς, κάνει τό ίδιο άφηρημένος ό Μάξ Μπάρ.

Άμέσως όμως συνέρχεται και έξω φρενών τού δίνει ένα δυνατό χαστούκι:

— Σιωπή έσύ! Δέν σου είπα νά μην άνακατώνεσαι!

Ο ντέτεκτιβ Μάξ Μπάρ

στις υποθέσεις μου;

Ο «Ντέτεκτιβ τού μέλλοντος» θυμώνει:

— Τότε νά μη με συσταίνης για βοθηό σου και νά με βάξης νά θυάζω τό φίδι από την τρύπα!...

Ο Μάξ σηκώνει άμέσως τό άκουστικό και παίρνει τόν έπιβεωρητή Κουκ Μπέρμαν στο γραφείο του. Έξηγει τήν υπόθεσι και κανονίζουν νά συναντηθούν για νά πάνε στο μέγαρο του Κάμερ.

Στό πλάνο διαμέρισμα ή όμαρφη μελαχροινή Μεξικάνα δημοσιογράφος, που έχει παρακολουθήσει και τά δυό τη-

λεφονήματα, κλείνει τώρα το άκουστικό της:

— "Άκουσε, Μπούλ, λέει στην κοντόχουτρη και χαζή υπηρέτριά σου. Έγώ έχω κάποια δουλειά και θά φύγω. "Αν με ζητήση ο Μάξ Μπώρ, πέστου πώς λείπω από το πρωί. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, καλὲ κυρά!

— Τί κατάλαβες;

— Πώς είσαι ψευτρα!

Ένας φλύαρος
θυρωρός

Ο ΤΑΝ ὁ Μάξ Μπώρ κι' ὁ Μπέριμαν—καθυσταρμένοι κάπως—φθάνουν στο μέγαρο τοῦ Πῶλ Κάμερ, ἢ Τζίν "Άστορ τοὺς περιμένει χαμογελαστὴ στὴν εἴσοδο:

— "Αργήσατε κύριοι!... Έγώ στο μεταξύ τέλειωσα τὸ ρεπορτάζ μου καὶ πήρα τίς φωτογραφίες ποὺ ἤθελα.

Ὁ ντέτεκτιβ τὴν κυττάζει μὲ ἀπορία. Ὁ Μπέριμαν τὸν μαλλώνει:

— Λαιμπρά, Μάξ! Δὲν ἔκανες καθόλου καλὰ νὰ εἶδο ποιήσης ἀμέσως καὶ τὴ Τζίν. Θὰ γράψῃ στὴν ἔφημερίδα καὶ μπορεῖ νὰ μάς δημιουργήσῃ ζητήματα!...

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ ἀποκρίνεται κυττάζοντας παράξενά στὰ μάτια τὴ δημοσιογράφου:

— Δίκηο ἔχεις, Κούκ. "Άλλοτε δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Θὰ τὴν ἀφήνω νὰ τὰ... μαθαίνῃ μόνη της...

"Υστερα, κι' ἐνῶ ὁ ἐπιθεω

ρητὴς προχωρεῖ στὸ θυρωρὸ τοῦ μεγάρου, τὴ ρωτᾶει σιγά:

— Πρὶν λίγο σὲ ζήτησα, Τζίν, καὶ κοιμόσουν. Πῶς διάβολο τὸ ἔμαθες κι' ἤρθες πρὸ μπροστὰ ἀπὸ ἐμάς;

— Τὸ εἶδα στὸν... ὕπνο μου, Μάξ!

Ὁ Μπέριμαν κάνει μερικὲς ἐρωτήσεις πρώτα στὸ θυρωρὸ:

— Ὁ κ. Πῶλ Κάμερ εἶναι ἐδῶ;

— Κι' ἡ δεσποινὴς προηγουμένως αὐτὸ μὲ ρώτησε. Μὰ τί σὰς ἔπιασε νυχτιάτικα νὰ ρωτᾶτε γιὰ τὸν ἀφέντη; Μήπως τὸν χτύπησε κανένα αὐτοκίνητο; "Αν εἶναι πέστε τό μου. Δὲν θὰ στενοχωρηθῶ. Μούχει πῆ πῶς δὲν μὲ ξέχασε στὴ διαθήκη του. Αὐτὰ τὰ λεφτουδάκια περιμένω γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα καὶ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ φαρμάκερὴ ὀχιά, Θε' μου συγχώρεσέ με!

— Τὴν κυρία Κάμερ; ρωτᾶει ἀδιάφορα τὰχα ὁ Μάξ.

— Ποιὰ κυρία; Ἡ κυρία Βέρρα εἶναι ἕνα κομμάτι μάλαμα! Μπορεῖ, βέβαια νὰ... Τί νὰ σοῦ κἀνῃ ὅμως! Νέα κοπέλλα εἶναι! Τὸ λάθος ἦτανε τοῦ γεροαφέντη ποὺ τὴν παντρεύτηκε! Ἡ «φαρμακερὴ ὀχιά» σὰς λέω εἶναι ἄλλη... Θὰ τὴν καμαρώσετε σὲ λίγο! Ἡ Κάθριν ντέ, ἡ οἰκονόμος! Λύνει καὶ δένει ἐδῶ μέσα! Ὁηλυκὸς δικτάτορας! Μ' ἔψησε καὶ μὲ τηγάνισε, πανάθεμά τινε! Δὲν

φταίει όμως αυτή. Τ' άφεντι κ' φταίει που τής έδωσε δικαίωμα να κόβη κεφάλια! Τί να σου κάνω όμως που-μαι Θεοσεβούμενος άνθρωπος.. Αυτό με συγκρατεί. Άλλοίως θα την είχα σφάξει με σκουριασμένο πριγιάδι νι!

— Ο Μπέριμαν έπιμένει στην άρχική του ερώτηση:

— Λαμπρά όλα αυτά. Δεν μάς είπες όμως: τ' άφεντι-κό σου είναι δώ;

— Όχι. Έχει φύγει από νωρίς. Κατά τις έννιά, πάνω κάτω.

— Μόνος; ρωτάει ο ντέ-τεκτιβ.

— Όχι. Είχε έρθει ένα άντρούνο κατά τις όχτώ. Μείνανε καμιά ώρα και μετά τ'όν πήσαν και φύγανε.

— Ποιοί ήταν αυτοί;

— Άπό όνόματα, μη με ρωτάς. Είχαν έρθει κι' άλλες δυό ποείς φορές. Ο άντρας μοιάζει σ'ά δάσκαλος. Η γυναίκα σ'άν καλόνοχα. Κι' εγώ Θεοσεβούμενος είμαι, μα όχι και σ' αυτά τ'ά χάλασ! Βρωμοκοπούσε λιβάνια από δώ κι' εκεί κάτω! Σταυρό στο λαιμό. Σταυρό στο δια χιόλι του χεριού. Σταυρό στη ζώνη της. Σταυρούς στα σκουλαρίκια!

— Η κυρία Κάμερ είναι δώ; ρωτάει ο Μάξ Μπώ.

— Η Τζιν Άστος προσβαίνει τ'ό θυρωρό και τ'ό άποκρι νεται:

— Λέπει κι' αυτή. Μάξ. Έχει φύγει μετά τ'ό μεση-μεριανό φαγητό...

— Πού έχει πάει; Άποκρίνεται τώρα ο θυρωρός:

— Πού άλλου; Θεού κύριε φιλακήν τ'ω στόματί μου! Νέος βλέπεις κι' αυτός ταιριάζουμε, πανάθεμά τους! Χασά Θεού είναι να τούς βλέπης! Όλα κι' όλα όμως. Νάμουν εγώ θα την είχα σφάξει με σκουριασμένο πριγιάδι νι! Για κάτι τέτοις δεν παντοεύτηκα. Θα μου πής: γασματικός του είναι. Τ'όν βοηθάει σ' όλες τις δουλειές. Όχι όμως κι' ως εκεί!.. Πολύ δεν πάει, κύρ Άστυνόμοι μου;

— Πώς λέγεσαι; ρωτάει ο Μπέριμαν.

— Τζώνω... Τζώνω Χούλι!

— Κι' ο γασματικός τ'ού κ. Κάμερ; ρωτάει ο Μπώ.

— Μάσιελ Ντάο. Η κυρία Βάρα τ'όν λέει Μόν. Και να άκούσετε τί νλικά ποι' τ'ό προσέει! Σ'ά να πιπιλίξη κ'ασηέλλα, Θέ' μου συχώρε-σέ με!

Μιά φοβερή γεροντοκόρη

Η ΤΖΙΝ Άστος πληροφορεί τ'όν έπιβεωρητή και τ'όν ντέτεκτιβ.

— Και η Κάθριν, η οικονομός, τ'ά ίδια λέει: Κατά τις όντώ ήθε ένα άντρούνο κι' έβεινε καμιά ώρα στο γαστείο τ'ού Πώλ Κάμερ. Υστερα έφυγαν κι' οι τρεις μαζί.

— Λαμπρά άγαπητή μου, κάνει ο Μπέριμαν, αλλά προ

τιμῶ νὰ παίρνω τὶς πληροφορίες μου ἀπὸ πρῶτο χερί. Πάμε, Μάξ. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ἀμέσως τὴν οἰκονομία... Εσύ, Τζιν, ἂν θέλῃς, ἔρξε στὸν κατάλογο τὸν ἀριθμὸ κάποιου, κάποιου... Πῶς τὸν εἶπες Μάξ;

— Χάρριμαν.

— Ναι, κάποιου Χάρριμαν καθηγητοῦ τῆς καλλινοσφίρας καὶ πές' του νὰ ἔρθῃ ἀμέσως ἐδῶ μετὰ τὴ γυναίκα του... Αὐτὸς εἶπε πῶς ἔφυγαν μόνοι ἀπὸ τὸ μέγαρο. Ὁ θυρωρὸς ὅμως κι' ἡ οἰκονομία λένε πῶς ἔφυγαν μαζί μετὰ τὸν χρηματιστὴ. Κάποιο λάκκο ἔχει ἢ φάβα στὸ σημεῖο αὐτό!... Ὁραῖο θέμα γιὰ ἀστυναμικὸ μυθιστόρημα! Θ' ἀρχίσω νὰ τὸ γράφω!

Ὁ ντέτεκτιβ συμβουλεύει τὸν ἐπιθεωρητὴ:

— Νὰ τηλεφωνήσῃ ἡ Τζιν καὶ στὸ Συνεργεῖο Σπυιάντεως, Κούκ. Ναμίζω πῶς θὰ χρειαστῇ.

— Λαμπρά! κάνει συλλογισμένος ὁ Μπέρριμαν. Μόνο μὴ παρουσιάστῃ ξαφνικὰ ὁ «ἔξολοφονημένος» νὰ μοῖ νὰ λάσῃ τὸ θέμα τοῦ ἀστυνομικοῦ μου μυθιστορήματος!

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ οἰκονομία Κόθθιν μιὰ σπροντὰ ῥα ἀσχημῆ, ξεοανκιστὴ καὶ βλοσυρὴ γεροντοκόρη πτρονισιόζεται μπροστὰ στοὺς δυὸ ἀστυνομικούς. Κατὰ πραγμαστικά ἐπνοσλασιβάνει ὅσα εἶχε πῆ ὁ θυρωρὸς. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάξ Μπῶρ τῆς κάνει ξαφνικὴ ἐρώτηση:

— Ἀκούσατε καὶ σεῖς,

μῖς, τὸν Πῶλ Κάμερ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητᾷ βοήθεια; Ἡ Κάθριν κομπιάζει κάπως νὰ ἀποκριθῇ;

— Που; Πότε; Δὲν ἄκουσα τέτοιο πράγμα!

— Ὁ θυρωρὸς ὅμως τὸ ἄκουσε.

Ἡ οἰκονομία τὸ ἀποκλείει αὐθόρμητα:

— Ἀδύνατον. Ὁ Τζῶνυ δὲν μπορεῖ νὰ εἶπε τέτοιο πράγμα!

Ὁ Μπέρριμαν τὴν κυττάζει ὑποπτα:

— Γιατί; Πῶς εἶσατε τόσο βεβαία;

Ἡ γεροντοκόρη ταράζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ:

— Βαρουακούει, κύριοι μου... Ἄν ὁ «κύριος» ζητοῦσε βοήθεια, θὰ τὸν ἄκουγα ἐγὼ πρῶτη κι' ὄχι ἐκεῖνος...

Τὴ ρωτᾷει τῶρα ὁ Μάξ:

— Οἱ σχέσεις σας μετὰ τὸν θυρωρὸ εἶναι καλές;

— Μαύρη καλωσύνη! Εἶναι τεμπέλης, φαγᾶς, μπεκρῆς, ἀναίσθητος, πεισματάρης, ξεροκέφαλος, ψεύτης, κλέφτης, ὑπουλός καὶ μετὰ κακούργα ἔνστικτα. Μὲ ἀπειλεῖ συνεχῶς πῶς θὰ με σφάξῃ μετὰ σκουριασμένο πριγιόφι! Σὰ δὲν ντρέτεται νὰ παρστανῇ κατὰ τὸ Θεοσεβόμενο!

Ἡ σύζυγος ψεύδεται

ΤΗΝ ἐξέτασι τῆς φοβερῆς οἰκονομίου διακόπτει ἡ ἀφίξις τῆς νεαρᾶς συζύγου τοῦ χρηματιστῆ, κυρί

Προσπαθούσαν ν' ανοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιο...

ας Βέρρας Κάμερ.

Πλησιάζουν πιά μεσάνυχτα.

Ὁ Μπέρριμαν διώχνει τὴν οἰκονόμο:

— Εὐχαριστῶ, μίς. Τίποτε ἄλλο ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ Κάθριν φεύγει καὶ ἡ ὁμορφη Βέρρα ρωτᾷ ἀνήσυχτη:

— Ἀστυνομικοὶ εἶπατε;! Μὰ τί συμβαίνει, κύριοι; Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ: ἔπαθε κανένα κακὸ ὁ ἄνδρας μου;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν κάνει καμμιά προσπάθεια νὰ τὴν καθησυχάσει:

— Πιθανόν, κυρία μου. Πάντως μέχρι στιγμῆς δὲν ἔ-

χουμε στὰ χέρια μας τίποτα τὸ συγκεκριμένο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλουμε νὰ σᾶς κάνουμε μερικές ἐρωτήσεις.

— Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω...

— Τί ὥρα φύγατε ἀπόψε ἀπὸ τὸ μέγαρο;

— Μὰ μετὰ τὸ μεσημέρι... Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό...

— Καὶ εἶναι μεσάνυχτα τώρα. Λείπετε δηλαδὴ δέκα εὐλόκληρες ὥρες. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τί κάνατε ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Ὅχι, κύριε. Εἶναι καθαυρὰ προσωπικὴ μου ὑπόθεσις...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς θυμώνει:

— Λαμπρά! Έπειδή όμως για την Άστυνομία δεν υπάρχουν προσωπικές υποθέσεις, θα σας παρακαλούσα να μάς δώσετε τον αριθμό τηλεφώνου του γραμματέως του συζύγου σας Μάνουελ Ντάρ.

— Λυπούμαι, αλλά δεν τον ξέρω...

— Πάμε στο γραφείο, Μπέριμαν, λέει ο Μάξ. Ο αριθμός που δεν θυμάται ή κυρία ασφαλώς θα υπάρχει στο πρόχειρο τηλεφωνικό εύρετήριο του συζύγου της.

Ο έπιθεωρητής, ο ντέτεκτιβ, ή δημοσιογράφος και η Βέρα Κάμερ περνάνε στο μεγάλο και πολυτελέστατο γραφείο του χρηματιστή.

Στο διάστημα της μετακίνησης η Τζίν Άστορ τη ρωτάει:

— Ξέρετε πού βρίσκεται ο σύζυγός σας αυτή τη στιγμή;

— Όχι. Ο άνδρας μου κι' εγώ σπάνια συναντώμεθα... Μάς χωρίζουν βλέπετε τριανταπέντε ολόκληρα χρόνια. Εικοσιπέντε εγώ, έξηντα εκείνος! Με καταλαβαίνετε νομίζω...

— Και σας δικαιολογώ, συμπληρώνει η Δημοσιογράφος.

Ο Μάξ Μπάρ εξετάζει το τηλέφωνο του γραφείου και διαπιστώνει πως έχει συμπληρωματική εγκατάσταση μεγάλου. Το ένώνει μ' αυτήν και ψάχνοντας στο μικρό επιτραπέζιο τηλεφωνικό εύρετήριο, κάτι λέει σιγά σιγά:

τι της Τζίν.

Άμέσως αλλάζει ματιά συνεννοήσεως με τον Μπέριμαν και βγάζει από την τσέπη του ένα ζευγάρι χειροπέδες:

— Θα θέλαμε, κυρία Κάμερ να παρακολουθήσετε ένα τηλεφώνημα που θα γίνει. Πρέπει όμως να ήμαστε ήσυχoi πώς δεν θα φωνάξετε... Σας παρακαλώ λοιπόν να μάς συγχωρήσετε που θα σας δέσουμε τα χέρια.

Και της περνάει γρήγορα τις χειροπέδες.

Η όμορφη νέα γυναίκα προσπαθεί να χαμογελάσει:

— Όπως νομίζετε, κύριε. Σας πληροφορώ όμως πως... δεν φωνάζω με τα χέρια!

— Μπορείτε όμως με τα χέρια να βγάλετε το μαντήλι που θα σας φιμώσουμε. Καταλάβετε, κυρία μου;

Και της δένει, το ίδιο γρήγορα, το μαντήλι σφικτά στο στόμα.

Τέλος ξανασυμβουλευεται το μικρό εύρετήριο και σχηματίζοντας έναν αριθμό στο δίσκο του τηλεφώνου, δίνει άμέσως το ακουστικό στη Τζίν. Εκείνη το παίρνει και με καταπληκτική άνεση ρωτάει, απομιμωμένη απόλυτα τη φωνή της Βέρας Κάμερ:

— Τον κύριο Μάνουελ Ντάρ, παρακαλώ...

Οί δυο αστυνομικοί κι' η δεμένη και φιμωμένη σύζυγος του χρηματιστή, άκούνε από το τηλεφωνικό megάφωνο την άπάντησι του θυρωρού της πολυκατοικίας και παρα

κολουθούν ολόκληρη τη συνδιάλεξι (*).

— Περιμένετε, δεσποινίς να σάς ενώσω με το διαμυσμά του. Έλπίζω να μην έχι κοιμηθή άκόμα, γιατί μόλις πριν λίγο γύρισε...

Μεσολαβεί ένα κενό σιωπής και τέλος άκούγεται ή φωνή του γραμματέα:

— Έμπρός.

— Έγώ είμαι, Μάν..

Ή φωνή του Μάνουελ γίνεται άνήσυχη:

— Έσύ Βέρα;! Συμβαίνει τίποτα; Μήπως ό...

— Όχι, άγάτη μου. Άλλά μπορεί να συμβή. Ή άστυνομία άρχισε να ενδιαφέρεται για τὰ οικογενειακά μας. Φοβάμαι, Μάν. Πολύ φοβάμαι!

— Λες να μυρίστηκαν τίποτα; Άπό πού τηλεφωνείς;

— Άπό τὸ σπίτι. Μόλις έφυγαν από δώ ό επιθεωρητής Μπέριμαν, ό ντέκτιβ Μάξ Μπάρ και ή δημοσιογράφος Τζίν Άστορ. Μου έκαναν κάτι παράξενες έρωτήσεις...

— Σε ρώτησαν πότε έφυγες από τὸ μέγαρο;

— Ναί. Τους είπα μετά τὸ μεσημέρι.

— Λες να μάς είδε κανείς όταν ξαναγυρίσαμε;

— Δέν φαντάζομαι. Μά τί

ώρα ξαναγυρίσαμε, Μάν; Δέν πρόσεξα καθόλου.

— Μά μετά τις εννιάμισυ.

— Και φύγαμε;

— Τόσο γρήγορα ξεχνάς; Σε μισή ώρα δέν ξαναφύγαμε από την πόρτα του κήπου; Έσύ ή ίδια την άνοιξες και την ξανάκλεισες. Έγώ ήμουν φορτωμένος...

— Με συγχωρής, Μάν.

Είμαι τόσο ζαλισμένη από την ταραχή και τὸ φόβο!...

— Για τὸ «μακαριτή» σε ρώτησαν τίποτα;

— Θα διακόψω. Μάν. Άκούω βήματα στο διάδρομο. Φοβάμαι πώς ξαναγυρίζουν. Άν συμβή τίποτα θα σου ξανατηλεφωνήσω...

Ή σατανική δημοσιογράφος κλείνει τὸ τηλέφωνο και δικαιολογείται στον Μάξ και στον Μπέριμαν:

— Δέν μπορούσα να συνεχίσω περισσότερο. Άπό τη στιγμή που άνεφερε για τὸ μακαριτή, δέν ήξερα πιά τί να του πώ. Ό,τι κι αν έλεγαι, θα κινδύνευα να ποδοθώ πώς δέν είμαι ή Βέρα, ή φίλη του... Πάντως, δέν νομίζω πώς μάθαμε και λίγα. Έτσι δέν είναι;

Ή δεμένη και φιμωμένη άπιστη σύζυγος έχει γίνει άλοη σαν πεθαιμένη. Τὰ δμοφα γαλάζια μάτια της έχουν άνοίξει διάπλατα από κατόπληξι. Σε μια στιγμή γνέφει με τὰ δευένα χείλια της πώς θέλει να μιλήσει. Ό ντέκτιβ τής λύνει τις χειροπέδες και τὸ μοντλί που την έχει φιδώσει. Έκείνη, ά-

(*) Ή Τζίν Άστορ έχει την Ικανότητα ν' άπομιμείται στην εντέλεια κάθε γυναικεία φωνή που έτυχε ν' άκούη έττω και μια φορά. Όπως κι' ό Μάξ Μπάρ άπομιμείται, με την ίδια επιτυχία όλες τις άνδρικές φωνές.

φού παίρνει γρήγορα μερικές βαθείες ανάσες, μουγγρίζει μέσ' από τὰ δόντια της:

— Αυτό που κάνατε είναι πρόστυχο! "Ατιμο!...

Ὁ Μπέριμαν πλησιάζει κι' ἀκουμπάει ἐπίσημα τὸ χέρι στὸν ὦμο της:

— Βέρρα Κάμερ! Ἐν ὄνοματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνου τοῦ συζύγου σας!

— Ταῦ συζύγου μου; κἀναι χαμένα ἢ νέα γυναίκα σὰ νὰ τὴ κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Ὡστε ὁ Πῶλ δὲν ζῆ; Δολοφόνησαν τὸν ἄνδρα μου; Πότε; Πού; Πῶς; Μὰ γιατί δὲν μοῦ μιλάτε λοιπόν;

Συμφερα ὕποπτων

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ φθάνουν ἀνήσυχτοι: ὁ καθηγητὴς Χάρριμαν μὲ τὴ γυναίκα του. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως μὲ σημαντικὴ δύναμι ἀστυνομικῶν.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς στέλνει ἀμέσως καὶ φέρνουν δεμένο ἀπὸ τὸν διαμέρισμά του τὸν γραμματέα τοῦ χρηματιστοῦ Μάνουελ Ντάρ. Τέλος, δίνει διαταγὴ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἀπομονώσουν ὄλους ὅσοι βρίσκονται μέσα στὸ μέγαρο σὲ χωριστὰ δωμάτια: Τὴ σύζυγο Βέρρα Κάμερ μαζί μὲ τὸν γραμματέα καὶ φίλο της Μάνουελ Ντάρ. Τὸν θεωρῶ Τζῶν Χούλτ μαζί μὲ τὴν οἰκονόμο Κάθριν Ζάραλ. Τὸν καθηγητὴ τῆς καλλιγραφίας Γιὲρ Χάρριμαν μαζί μὲ τὴ

γυναίκα του Μάρθα. Τέλος σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο, ὀλόκληρο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ: ὑπηρετές, καιμαριέρες, μαγειροὺς καὶ σωφῆρ. Κηπουρὸς δὲν ὑπάρχει γιατί βρίσκεται σὲ ἄδεια...

Σὲ μιὰ ὥρα οἱ εἰδικοί τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως ὄχι μονάχα ἔχουν ἀνιχνεύσει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ βρέθηκαν στὸ γραφεῖο, μὰ τὰ συνέκριναν μὲ τ' ἀποτυπώματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν —ὅπως εἶδαμε παραπάνω— ἀπομονωθῆ. Ἐπὶ πλέον ἔχουν κάνει καὶ λεπτομερέστατη ἔρευνα σὲ ὀλόκληρο τὸ μέγαρο. Ἀπὸ τὰ σαλόνια μέχρι τὴς ἀποθήκες του. Καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ Συνεργείου παρουσιάζεται στὸν Μπέριμαν καὶ ἀναφέρει:

— Στὴ λαβὴ τοῦ μεγάλου χρηματοκιβωτίου ποὺ ὑπάρχει στὸ γραφεῖο, βρέθηκαν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς Μάρθας Χάρριμαν, γυναίκα τοῦ καθηγητοῦ.

— Λαιμπρά! Τί ἄλλο;

— Ἐπίσης, στὸν περιστρεφόμενο δίσκο μὲ τὰ γράμματα ποὺ μὲ κάποιον ἀγνωστο συνδυασμὸ ἐκκλειδώνει τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτό, βρήκαμε πλήθος ἀποτυπωμάτων τῆς συζύγου Βέρρας Κάμερ καὶ τοῦ γραμματέως Μάνουελ Ντάρ.

— Λαιμπρά! Πάρα κάτω.

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ Συνεργείου κάτι θυμάται:

— Παρέλειψα νὰ σὰς ἀναφέρω, κ. ἐπιθεωρητῆ, καὶ

κάτι πολύ περίεργο. Στη λεία επιφάνεια της πάρτας του χρηματοκιβωτίου βρέθηκαν ολόκληρα τὰ αποτυπώματα τεσσάρων παλαμών. Οί δυο — άριστερή και δεξιά — ανήκουν σε άγνωστη γυναίκα, κι' οι άλλες δυο επίσης άριστερή και δεξιά — σε άγνωστον άνδρα. Το περίεργο είναι πώς τὰ δακτυλικά αποτυπώματα τών παλαμών αυτών έχουν τελείως παραμορφωθεί από τή μεγάλη πίεσι που προξενήθηκαν και είναι άπολύτως άδύνατον νά αναγνωριστούν.

‘Ο ντέκτιβ ενδιαφέρεται:

— Θα μπορούσαμε δηλαδή νά υποθέσουμε πώς οι παλάμες τών άγνωστων αυτών ανθρώπων άφησαν τ' αποτυπώματά τους καθώς έσπρωχναν με όρμη γιά νά κλείσουν τήν πάρτα του χρηματοκιβωτίου;

— Νουίτζω ναί, μίστερ Μπώο. Άλλοιώς δεν μπορεί νά έξηγηθί.

— ‘Η έρευνα στο μέγασο έφερε τίποτα σε φώς; ρωτάει πάλι ό Μάξ.

— Τίποτα σημαντικό, μίστερ Μπώο. Σ' ένα συοτάρι τής οίκονόμου βρέθηκε ένα μικρό πλακέ πιστόλι που στη λαβή του είχε τὰ δακτυλικά αποτυπώματα του θυρωρού. ‘Επίσης στο δωμάτιο του θυρωρού βρέθηκε μιá μικρή φουρκέττα ίδια μ' αυτές που σπρηρίζει το χτένισμα τών μαλλιών της ή οίκονόμος.

Τά μεγάλα μαύρα μάτια του δαιμόνιου ντέκτιβ λάμ

‘Ο μικρός Γιόπου

που παράξενα:

— Καί λέτε πώς αυτά δεν είναι σημαντικά, άγαπητέ μου;

— Λαμπρά σου λέει, έπαμβαίνει ό έπιθεωρητής. Τί φυσικώτερο από τὸ νά περιεργασθί τὸ πιστόλι τής οίκονόμου ό θυρωρός και νά άφήση έπάνω τὰ δακτυλικά του αποτυπώματα. Καί τί πιό φυσικό από τὸ νά πέση από τὸ κεφάλι τής οίκονόμου μιá φουρκέττα στο δωμάτιο του θυρωρού!

‘Ο Μάξ Μπώο χαμογελάει:

— Ξεχνάς, Μπέριμαν πώς

ὁ Τζώνυ μὲ τὴν Κάθριν τρώγονται σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα. Δὲν βρίσκεις λοιπὸν πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ εὐρήματα δείχνουν πῶς ὁ «σκύλος» μὲ τὴ «γάτα» ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο θανάσιμοι, ἐχθροί, ὅπως μὰς λένε τουλάχιστον;

— Ὦχι, ἀδερφέ, κάνει ὁ ἐπιθεωρητής. Σ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες θὰ σκαλώνουμε τώρα; Σαράντα ὑπόπτους ἔχουμε κι' ἀκόμα δὲν ἔχω παρὰ ἓναν μονάχα συλλάβει ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου.

— Κι' αὐτὸν κακῶς, ἀποφάινεται ὁ ντέτεκτιβ.

— Γιατί, κύριε δαιμόνιε Ντέτεκτιβ;

— Γιατὶ ὑπόπτους μπορεῖ νὰ ἔχουμε πολλούς. Ἐγκλημα ἄμως δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχη!

— Κι' ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Πῶλ Κάμερ; Δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα κι' ἀκόμα νὰ γυρίση σπίτι του!

Ὁ Μάξ Μπῶρ γελᾷ καλόκαρδα:

— Λίγες φορές, ἐσὺ Κούκ, ἔχεις γυρίσει σπίτι σου τὰ χαράματα; Κι' ὅμως—δόξα τῷ Θεῷ— οὔτε μονάχα δὲν ἔχεις... δολοφονηθῆ! Χά, χά, χά!

— Καὶ τὸ τηλεφώνημα τοῦ Χάρριμαν; Ἡ φωνὴ τοῦ ἄκουσε νὰ ζητᾷ βοήθεια καὶ νὰ λήη πῶς τὸν ληστεύουν καὶ τὸν δολοφονοῦν;

Ὁ ντέτεκτιβ σοβαρεύει:

— Αὐτὸ εἶναι κάτι ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ συζητήση κανεὶς. Προηγουμένως, ὅμως πρέπει νὰ γυρίσουμε, ἕνα—

ἕνα, τὰ ἀπομονωτήρια καὶ νὰ ἐλέγξουμε τὰ φέματα καὶ τὶς ἀλήθειες ποῦ μὰς εἶπαν οἱ διάφοροι ὑπόπτοι μας.

Τὸ μπέρδεμα χειροτερεύει

ΗΤΖΙΝ ΑΣΤΟΡ παρακολουθεῖ δῆμα πρὸς δῆμα τοὺς δυὸ ἀστynomικούς, σημειώνοντας τὰ στοιχεῖα ποῦ θὰ τῆς χρειασθοῦν γιὰ νὰ γράψῃ τὸ συνταρακτικὸ ρεπορτάζ τῆς. Ἄλλὰ κι' ὁ Μπέρριμαν ἔχει κάνει ἐμπριμὲ τὰ ἄσπρα σκληρὰ μανικέττια του, καταγράφοντας πάνω σ' αὐτὰ— πότε μὲ τὸ δεξιὸ καὶ πότε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι— τὰ συμπεράσματα τῶν μεγαλοφυῶν συλλογισμῶν του.

Καὶ νά: Ὁ ντέτεκτιβ, ὁ ἐπιθεωρητής καὶ ἡ δημοσιογράφος μπαίνουν πρῶτα στὸ ἀπομονωτήριον τοῦ Χάρριμαν καὶ τῆς γυναίκας τοῦ Μάρθας.

Ὁ Μπέρριμαν ἀρῶν ἀκούει ὑπομονετικὰ τὶς διαμαρτυρίες τους γιὰ τὴ σύλληψιν, τοὺς ρωτᾷ:

— Γιατὶ ἐπισκεφθήκατε ἀπῶς ἐδῶ τὸν Πῶλ Κάμερ;

— Εἶχαμε καιρὸ νὰ τὸν δοῦμε...

— Καὶ διαλέξατε μιὰ τέτοια φοβερὴ νύχτα μὲ θύελλα καὶ κεραυνούς;

Ὁ Μάξ Μπῶρ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν καλογεωστικὴ ἐμφάνισιν τῆς Μάρθας Χάρριμαν καὶ συμβουλευεὶ τάχα τὸν Μπέρριμαν:

— Νομίζω πῶς ἡ κυρία

πρέπει να εξετασθῆ ἐνόρκως κύριε ἐπιθεωρητά. Νὰ φέρω τὸ Εὐαγγέλιο;

Ἡ μαρτσα γυρίζει τρομοκρατημένη στὸν ἀνδρα τῆς: — "Ἄν μὲ ὀρκίσουν, Πιερ, θὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια κι' ἄς μᾶς γράψουν οἱ ἔφημερίδες, κι' ἄς γίνουμε ρεζίλι! Μὲ τὸ χέρι πάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο δὲν μπορῶ νὰ πῶ ψέματα.

— Καλὰ, θὰ μιλήσω ἐγώ, μαιμουρίζει ἀποφασιστικὰ ὁ καθηγητῆς τῆς καλλιγραφίας.

Καὶ μὲ ἀτέλειωτη σχολαστικὴ πολυλογία, τοὺς λέει ὅσα θὰ μπορούσαν νὰ συμπυκθοῦν σ' αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές:

«Ἡ γυναῖκα τοῦ καθηγητοῦ εἶχε τελευταῖα κληρονομῆσει ἐκάτὸ χιλιάδες δολλάρια ἀπὸ κάποιον ἀνύπανδρο μεσάκοπο θεῖο πού ζοῦσε μαζί τους. Ὁ Χάρριμαν, πού ἔτυχε νὰ γνωρίζῃ τὸν χρηματιστὴ Κάμερ, ζήτησε νὰ τὸν συμβουλευθῆ γιὰ τὴν ἀσφαλέστερη καὶ ἀποδοτικώτερη τοποθέτησι τῶν χρημάτων αὐτῶν. Κι' ὁ χρηματιστῆς ἔνθλαβε πρόθυμα αὐτὸς νὰ ἐπενδύσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ σὲ μετοχὲς κάποιας σοβαρῆς καὶ οἰκονομικῶς ἀνθηρᾶς ἐπιχειρήσεως. Ὑστερα ὁμως ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες εἰδοποίησε τὸ ἀφελὲς ἀνδρόγυνο πὼς οἱ δουλειὲς αὐτὲς ἔχουνε καί τ' ἀπρόοπτά τους. Καὶ πὼς ἡ σοβαρὴ καὶ οἰκονομικῶς ἀνθηρὰ ἐπιχείρησις ἐπτώχευσε κι' οἱ μετοχὲς πού εἶχε ἀγοράσει γιὰ λογαριασμό τους,

θὰ μπορούσαν τώρα νὰ πωληθοῦν μόνο σὰν χαρτί μὲ τὴν ὁκά! Ὁ καθηγητῆς κι' ἡ γυναῖκα του φώναξαν, διαμαρτυρηθήκαν κι' ἔφθασαν ν' ἀπειλήτουν τὸν χρηματιστὴ πὼς θὰ καταφύγουν στὴ Δικαιοσύνη. Ἔτσι ἐκεῖνος τοὺς εἶχε καλέσει ἀπόψε στὶς ὀκτώ στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ συζητήσουν κάποια πρότασι συμβιβασμοῦ πού εἶχε νὰ τοὺς κάνει. Ὅταν πήγαν ὁμως, ἀντὶ συμβιβασμοῦ, τοὺς ἔκανε ἐκβίασμό: Τοὺς φοβέρισε πὼς ἂν ξαναμιλήσουν γι' αὐτὸ τὸ θέμα, θὰ δημιουργήσῃ μὲ ψευδομάρτυρες ζήτημα πὼς ὁ θάνατος τοῦ θεῖου δὲν ἦταν φυσιολογικός. Ἔτσι θὰ διαταχθῆ ἕκταφῆ τοῦ πτώματος καὶ νεκροψία, θὰ βουίξουν οἱ ἔφημερίδες καὶ ἂν οἱ δικαστὲς πλανηθοῦν, δὲν ἀποκλείεται νὰ τοὺς καθίσουν καὶ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε καὶ τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο νὰ τοὺς δώσῃ, σὰν ἐλεημοσύνη μερικὲς ἑκατοντάδες δολλαρίων. Ὁ καθηγητῆς κι' ἡ γυναῖκα του δὲν δέχθηκαν ὁμως κι' ἔφυγαν τρομοκρατημένοι, κατὰ τὶς ἐννεὰ τῆ νύκτα.

— Καὶ γιατί, μετὰ μιὰ ὥρα, τὸν ξαναπήρατε στὸ τηλέφωνο; ρωτᾷε ὁ Μὰξ Μπῶρ.

Ὁ Χάρριμαν ἐξηγεῖ:

— Γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουμε τὰ λίγα χρήματα πού δὲν δεχτήκαμε νὰ πάρουμε. Σκεφτήκαμε τὰ χρέη πού εἴχαμε κι' ἡ ἀνάγκη μᾶς ἔκανε νὰ ἀλλάξουμε γνώμη.

‘Ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ ρωτάει: αδιάφορα τάχα:

— Καί πού πήγατε, φεύγοντας από δω μαζί με τόν Πώλ Κάμερ;

— Μόνοι μας φύγαμε, τόν αντικρούει ζωηρά ή Μάρθα Χάρριμαν. ‘Ο χρηματιστής έμεινε στό γραφείο του. Ρωτήστε; και τó θυρωρό πού μάς είδε νά φεύγοιμε...

— ‘Ακριβώς ό θυρωρός πού σάς είδε νά φεύγετε, έπιμένει πώς φύγατε μαζί με τόν κύριόν του. Τό ίδιο λέει κι ή οικόνομος του ιεγάρου.

— ‘Αδύνατον! Μόνοι μας φύγαμε! ‘Αν λένε τέτοιο πράγμα είναι ψεύτες! Σίγουρα θά θέλουν νά ένοχοποιήσουν έμάς για κάτι κακό πού

έχουν κάνει εκείνοι...

— ‘Ορκίζοσαστε πώς φύγατε μονάχοι; τή ρωτάει ό Μπέριμαν.

— Ναι. Καί με τά δυό χέρια. Φέρτε μου τó ιερό Εύαγγέλιο!

‘Ο Μάξ Μπάρ τή ρωτάει έπóτoμα κυττάζοντάς την στό μάτια:

— Καί τά δακτυλικά σας άποτυπώματα πώς θρέθηκαν στό χερούλι του χρηματοκιβωτίου;

‘Η Μάρθα δέν κομπιάζει καθόλου νά του άπακριθίη:

— Γιατί τόπιασα, κύριε! Μάλιστα! Τόπιασα και τó κουνούσα λέγοντάς του με θυμό: «Φαίνεται πώς όλ’ αυτά τά πλούτη πού έχεις σωριά-

‘Η Τζίν ‘Αστορ ύποκρίνεται τή φωνή τής φιμωμένης γυναίκος.

«Εκρυσαν τὴ θαλίτσα στ' ἀπορρίμματα τῶν σκουπιδιῶν τοῦ κήπου.

σεὶ ἐδῶ μέσα με τέτοια ἐγκλήματα καὶ ἐκδισμούς θὰ τάχης κερδίσει!»

.....
Μετὰ τὸν καθηγητὴ καὶ τὴ γυναίκα του, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κι' ἡ δημοσιογράφος κάνουν νὰ μποῦν στὸ δωμάτιο πού ἔχουν ἀπομονωθῆ ἡ Βέρα Κόμερ κι' ὁ Μάνουελ Ντάρ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁμῶς τοὺς σταματᾷ στὸ κατώφλι:

— Κύριε ἐπιθεωρητά! Πρέπει νὰ ἔλθετε ἀμέσως στὸ δωμάτιο πού ἔχουμε ἀπομονώσῃ τὸ θυρωρὸ καὶ τὴν οἰκονόμο.

— Λαμπρά! Τί συμβαίνει;

— Κοντεύουν νὰ σκοτωθοῦν! Τρομάξαμε νὰ τοὺς χωρίσουμε!

— Νὰ τοὺς φορέσετε χειροπέδες.

— Τοὺ φορέσαμε καὶ τώρα χτυπιῶνται με κλωτσιές καὶ κουτουλιές! Κάνουν σὰν μανιασμένοι! Ὁ ἕνας ζητάει νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον!

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κι' ἡ δημοσιογράφος προχωροῦν βιαστικοὶ καὶ μπαίνουν στὸ δωμάτιο τῶν δυὸ ἀλληλοσπαραζομένων.

Τὸ θέαμα πού ἀντικρίζουν εἶναι ἀπίστευτο: Κι' οἱ δυὸ δρῖσκονται με σπασμένα κεφάλια, πρόσωπα καταματωμένα καὶ κατασχιμένα τὰ ρού-

χα τους. Κι' όμως αν και τὰ χέρια τους είναι δεμένα, έξα κολουθούν νὰ χτυπιούνται μὲ κάθε τρόπο πού μποροῦν, καὶ νὰ θρίζονται βαρεῖα καὶ χυδαῖα.

Ὁ Μὰξ Μπῶρ συγκρατεῖ τὸν Μπέρμαν καὶ τὴν Τζίν πού κάνουν μιὰ κίνησι σὰ νὰ θέλουν νὰ τοὺς χωρίσουν. Καὶ γιὰ ἀρκετές στιγμὲς παρακολουθεῖ ἀκίνητος καὶ κοχυπόπτα τὴν ἀλληλοεξόντωσί τους.

Τέλος ἐπιμβάινει καὶ μὲ βάνασες σπρωξιές τοὺς σωριάζει σὲ δυὸ πολυθρόνες πού βρίσκονται στὸ δωμάτιο.

Ὁ Μπέρμαν ρωτᾷ καὶ τοὺς δυὸ:

— Εἶπατε πῶς κατὰ τὶς ἐννέα τῆ νύχτα ὁ Πῶλ Κάμερ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο μαζί μὲ τὸ ἀνδρόγυνο πού τὸν εἶχε ἐπισκεφτῆ. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

— Ναί, τ' ἀποκρίνονται μ' ἕνα στόμα κι' οἱ δυὸ ἀσπρονδοὶ ἐχθροί. Τοὺς εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας!

Ὁ Μὰξ Μπῶρ ρωτᾷ ἐπὶ τῶρα τὴν οἰκονόμο:

— Ξέρετε πῶς στὸ μικρὸ πλακὲ πιστόλι σας, μὴς Κάθριν, βρέθηκαν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ Τζῶν;

Ἡ ὄσχημη καὶ ἀντιπαθητικὴ γεροντοκόρη προσπαθεῖ νὰ σκουπίσῃ, μὲ δεμένα τὰ χέρια τὰ αἵματα πού κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ κεφάλι στὰ μάτια τῆς.

— Ναί. Φυσικὸ εἶναι νὰ βρεθοῦν πάνω στὸ πιστόλι μου τ' ἀποτυπώματα αὐτοῦ

τοῦ κτήνους.

— Γιατί;

— Προχθὲς τῆ νύχτα μπῆκα κρυφὰ στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω...

— Εὐτυχῶς πού ἤμουν ξύπνιος, συνεχίζει ὁ θυρωρός. Πετάγομαι λοιπὸν ὀρθὸς καὶ ἀρχίζουμε νὰ παλεύουμε... Μὲ τὰ πολλὰ κατάφερα νὰ τῆς πάρω τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τὴν πετάξω ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές...

— Τότε πῶς τὸ πιστόλι δὲν βρέθηκε σὲ σένα; ρωτᾷ ὁ ντέτεκτιβ.

Ἄντ'ι γι' αὐτόν, ἀποκρίνεται ἡ οἰκονόμος:

— Τὴν ἄλλη μέρα θέλοντας καὶ μὴ μοῦ τὸ ξανάδωσε. Ἄλλοιῶς θὰ τοῦρριχνα φαρμάκι στὸ φαγητό!

— Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἐσφαζα μὲ σκουριασμένο πριγιόνι, παλιοκαρακάξα, τῆς φωνάζει ἄγρια ὁ θυρωρός.

Ὁ Μὰξ Μπῶρ χαμογελαεὶ στὴν Κάθριν:

— Ἄρα καὶ ἡ φουρκέττα σας πού βρέθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ θυρωροῦ θὰ σὰς ἔπεσε τὴν ὥρα πού παλεύατε μαζί του, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ σὰς πάρῃ τὸ πιστόλι.

— Ὅχι, τ' ἀποκρίνεται μὲ πεποίθησι ἡ οἰκονόμος. Στὴν κάμαρά του σηκώθηκα νύχτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ πήγα. Καὶ τῆ νύχτα πού κοιμάμαι ἔχω τὰ μαλλιά ξέπλεκα. Δὲν φοράω στὸ κεφάλι φουρκέττες!

— Λαμπρά, κάνει μὲ ἀπορία ὁ Μπέρμαν. Ἄλλὰ τότε

πώς βρέθηκε ή φουρκέττα σας εκεί;

«Η Κάθριν χαμηλώνει ντροπαλά τὰ μάτια και δὲν ἀποκρίνεται. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀγριεύει:

— Μίλα λοιπὸν μὲ τὸ καλό! Μίλησε γιατί θὰ μετανοιώσης!

«Η οἰκονόμος δείχνει μὲ τὰ μάτια τὸ θυσωρό:

— Εἶναι ἕνας ἐσωτομανῆς, μουρμουρίζει. Κοίμα που και νει και τὸ Θεοσεβούμενο!

Και συνεχίζει μὲ ἐκδηλη ἀηδία:

— Ὅταν λείπω, μπαίνει κρυφὰ στὴν κάμαρά μου και παίρνει μικροπράγματα ἀπὸ κείνα που φοράω ἐπάνω μου. Φουρκέττες, καρφίτσες, παραυάνες και τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιά μου ἀκόμα που βρίσκει στὴν τσατσάρα...

— Και ὁ λόγος που τὸ κώνει αὐτό;

— Δὲν ξέρω... Ἐσωτομανῆς δὲν σὰς εἶπα; Βρίσκει φαίνεται εὐχαιοίστησι νὰ κοσμήσῃ τὰ πράγματα που ἀκούμπησαν ἐπάνω μου... Πολλὲς φορές μοῦχε προτείνει νὰ παντρευτοῦμε. Χά, χά, χά!... Νόμισε πὼς εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα του! Γι' αὐτὸ μὲ μισεῖ ἔτσι...

Ὁ Τζῶνυ ξεχνάει τὰ αἵματα και τὸ σπασμένο του κεφάλι και ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Ἐγώ, μισὴ φουσκωτὴ δὲνιά σου ζήτησα νὰ παντρευτοῦμε; Μὴ τὴν ἀκοῦτε κυρ' ἀστυνόμοι μου. Αὐτὴ, ἕνα χρόνο που βρι

σκάμαστε ἐδῶ μὲ τρώει νὰ τὴν πάρω γιὰ νὰ μὴν μείνη στὸ ράφι! Χά, χά, χά! Ἄν ἦταν δυνατόν ποτὲ νὰ παντρευτώ ἐγώ ἕνα τέτοιο σκιάχτρο! Χά, χά, χά!

Ὁ Μπερίμαν δίνει ἐντολὴ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τοὺς δέσουν χεροπόδια γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦν. Ὑστερα μαζί με τὸν Μάξ και τὴν Τζὶν προχωροῦν και μπαίνουν στὸ δωμάτιο που βρίσκονται οἱ δυὸ κυριώτεροι ὑποπτοι: ἡ σύζυγος του ἐξαφανισθέντος χρηματιστοῦ, Βέρρα Κάμερ και ὁ γραμματεὺς και ἰδιαίτερος φίλος της Μάνουελ Ντάφ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς προχωρεῖ κατ' εὐθείαν στὸ ψητό:

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια, τοὺς λέει. Πέστε μας πὼς δολοφονήσατε τὸν Πῶλ Κάμερ και που θάματε τὸ πτώμα του.

Ὁ Μάξ Μπῶρ τὸν παρασύρει μὲ τρόπο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο:

— Σὲ παρακαλῶ, Κούκ, ἄφησε νὰ τοὺς ἐξετάσω ἐγώ αὐτὴ τὴ φορά. Ἐσὺ εἶσαι θέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τους και ἐπιηρεάζεσαι.

— Γιατί; Ἐσὺ δὲν εἶσαι θέβαιος πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ δολοφόνησαν τὸν χρηματιστὴ;

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου. Μὲ τὸ νὰ μὴν εἶμαι θέβαιος ὁμοῦ δὲν θὰ πῆ πὼς εἶναι και ἀθῶοι. Ὑστερα μὴ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ που σου εἶπα: Δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ δολοφόνους, ὅταν δὲν ὑπάρχει δολοφονημένος. Ἄφησε λοι-

πόν έμένα και θα δής..

‘Ο Μάξ Μπάρ, ξαναγουρίζοντας άπευθύνεται στο γραμματέα:

— ‘Η κυρία Κάμερ θα σάς είπε, άσφαλώς, πώς το τηλεφώνημα που νομίσσατε πως σάς έκανε εκείνη, το έκανε ή έξαιρετική δημοσιογράφος και συνεργάτις μας Τζίν Άστορ. ‘Αρα, όπως καταλαβαίνετε, ξερούμε πιά τα περισότερα... Θα ήθελα όμως να πληροφορηθώ συμπληρωματικά και για μερικά άλλα ζητήματα.

‘Ο Μάνουελ Ντάρ διαμαρτύρεται:

— Δέν ξέρω τίποτα κύριε! ‘Αν ό χρηματιστής δολοφονήθηκε, ούτ’ εγώ, ούτε ή Βέρρα έχουμε καμμία ανάμιξι ή σχέση με τη δολοφονία του!

— ‘Από το τηλεφώνημά σας μάθαμε πως γυρίσατε κρυφά στο μέγαρο με την κυρία στις έννιάμισι τή νύχτα. Μπορείτε να μάς πητε τί ήρθατε να κάνετε;

‘Ο Ντάρ κομπιάζει να άτιοκριθή. Τόν άντικαθιστά όμως ή Βέρρα:

— ‘Ο Μάν κι’ εγώ αγαπιόμαστε, κύριε. Μά οι σχέσεις μας μέχρι σήμερα δέν έχουν τίποτα τό επιλήψιμο. Αύτες τις ημέρες όμως ήμουν άποφασισμένη να έγκαταλείψω κρυφά τή συζυγική μου στέγη και να φύγω μαζί του στο έξωτερικό. Διαζύγιο ήταν αδύνατο να πάω από τόν άνδρα μου, δικαστικώς. ‘Ο Πάλ με αγαπάει πολύ και δέν θα δεχόταν ποτέ να με χάσει.

Δέν έχω άλλωστε και λόγους που να στέκωνται νομικά.

— Σωστά, κάνει ειρωνικά ό ντέτεκτιβ. Και γι’ αυτό λοιπόν ήρθατε κρυφά άπόψε στο μέγαρο;

— Μάλιστα, κύριε τ’ άπακρίνεται ή νέα και δμορφη γυναίκα. Και χθές μπήκαμε έτσι κρυφά και προχθές. Και αύριο θα ξαναμπαιναμε. Είχα δώσει μιá έβδομάδα άδεια στον κηπουρό για να μπαινοβγαίνουμε άπαρατήρητοι από τήν πόρτα του κήπου. ‘Αφού είχα αποφασίσει να φύγω κρυφά, έπρεπε να βγάλω λίγα—λίγα τα πράγματά μου μέσα σε βαλίτσες. ‘Ο Μάν είναι φτωχός. Δέν θα μπορούσα να αγοράσω άλλα...

‘Επαιθαίνει τώρα ό γραμματέας με κάποιον τόνο ειρωνικό στη φωνή του:

— Αυτό ήταν, κύριοι! Κι’ εσείς άσφαλώς, όταν με άκούσατε να λέω στο τηλεφώνημα πως ή Βέρρα άνοιγόκλεισε τήν πόρτα του κήπου γιατί εγώ ήμουν φορτωμένος, θα νομίσσατε πως φυγάδευα τό πτώμα του Πάλ Κάμερ! Ένώ στην πραγματικότητα είχα φορτωθή μιá τεράστια βαλίτσα πιό βαρεία κι’ από μένα τόν ίδιο. ‘Αν θέλετε να τή δήτε, βρίσκεται στο διαμέρισμά μου. Κι’ αύτή κι’ οι άλλες του βγάλσιμε χθές και προχθές.

‘Ο Μάξ Μπάρ ρωτάει άδιάφορα τάχα, όπως τις περισσότερες φορές συνηθίζει:

— Παιξάτε μήπως και με

τόν περιστρεφόμενο δίσκο του χρηματοκιβωτίου; Γιατί πάνω σ' αυτόν βρέθηκαν τα δακτυλικά αποτυπώματα και των δυό σας...

— Ναι, του άποκρίνεται η Βέρρα Κάμερ. 'Ο Μάν δια σκεδάει πάντα πολύ γυρίζοντας τὸ δίσκο καὶ ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸν συνδυασμὸ τῶν γραμμάτων, με τὸν ὁποῖο ἔχει κλειδωθῆ. 'Ανακατώθηκα κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσα σπαζοκεφαλιά.

'Ο Μπέριμαν, πὸν συνεχῶς τακτοποιεῖ νευρικά τὰ συρματένια γυαλιά στὴν ἄκρη τῆς μύτης του, δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ περισσότερο κι' ἐπεμβαίνει:

— Λαμπρά! Πιστεύω ἄπολυτα πὸς παίζετε με τὸ δίσκο τῆς κλειδαριᾶς γιὰ νὰ διασκεδάσετε... Δὲν μοῦ λέτε ὅμως, σὰς παρακαλῶ: "Ἄν κατὰ λάθος πετυχαίνατε τὸ συνδυασμὸ τῶν γραμμάτων καὶ ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἀνοιγε, τὶ θὰ κάνατε; Θὰ τὴν ξανακλείνατε γιὰ ν' ἀοχίσετε φτοῦ κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸ παιχνιδάκι σας;

— "Ὁχι, κύριε τοῦ ἀποκρίνεται σ' ἕνα ξέσπασμα εὐλικρινείας ὁ Μάνουελ Ντάρ. "Ἄν ἡ τύχη μᾶς εὐνοοῦσε, ἡ Βέρρα θὰ ἔπαινε μὲς ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τίς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια πὸν ὁ μακαρίτης πατέρας της εἶχε δώσει προῖκα στὸ βαθύπλοτο γαμπρό του.

— Λαμπρά!, κάνει ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ τεσπὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, δηλαδή. 'Ἐνα

'Ο ἐπιθεωρητής Μπέριμαν

ἄλλω παιχνιδάκι πού, ἂν βοηθοῦσε ἡ τύχη, θὰ κατέληγε σὲ ληστεία ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων!

— 'Ἦταν ἡ προῖκα μου, κύριε!

— 'Ἡ προῖκα σας ξοδεύτηκε, κυρία μου, με τὴν πολυτελὴ ζωὴ πὸν κάνετε τόσον καιρὸ ἐδῶ. "Υστερα, ἂν θέλετε νὰ διεκδικήσετε τὴν προῖκα σας, μπορεῖτε νὰ τὸ κάνατε με τὰ Δικαστήρια. "Ὁχι με τίς διαροήεις.

'Ο Μὰξ Μπῶρ κάνει ἀπότομα τώρα μιὰ τελευταία ἐρώτησι στὸ γραμματέα.

— Στὸ τηλέφωνο ἀναφέρατε κάποιον «μακαρίτη». Ποῖόν ἐννοοῦσατε;

— Τὸν Πῶλ Κάμερ, ἀποκρίνεται με παρρησία ὁ Ντάρ.

Και προσθέτει προσπάθωντας να χαμογελάσει:

— Έτσι τὸν λέμε στις 1-διαίτητες συνομιλίες μας ἐγὼ καὶ ἡ Βέρρα.

— Καλομελέτα κι' ἔρχεται, δηλαδή...

Ὁ Μάνουελ ἀναστενάζει:

— Ἴσως κι' αὐτό...

.....

Τέλος, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κι' ἡ δημοσιογράφος μπαίνουν στοὺς εὐρύχωρο σαλόνι πού βρίσκονται συγκεντρωμένοι ὑπηρετές, καμαριέρες, μάγειροι καὶ σωφείο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐλάχιστα ξέρουν νὰ ποῦν γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδοογύνου. Ὁ Μπέριμαν, ὁ Μάξ καὶ ἡ Τζίν εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν, ὅταν ὁ βοηθὸς τοῦ μαγειροῦ κάτι θυμιάται ξαφνικά:

— Νουίτζω πῶς νωρίς τὴ νύχτα εἶδα τὸν «κῦοιο» νὰ φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Ὁ Μάξ Μπῶσο μόνο πού δὲν τὸν ἀγκαλιάζει νὰ τὸν φιλήσει.

— Πότε; Τί ὥρα ἦταν;

— Μά θυμάμαι ἐγὼ τώρα; Ἐτυχε νὰ κυττάζω ἀπὸ τὰ παραθυράκια τοῦ ὑπόγειου μαγειρείου καὶ μοῦ φάνηκε πῶς τὸν εἶδα. Πού νὰ ξέρω τί ὥρα ἦταν. Σάμπως κρατούσα ρολοῖ νὰ κυττάξω;

Ὁ ντέτεκτιβ ἐπιμένει :

— Σκέψου, τοῦ λέει. Λογάριασε καλά. Πρέπει νὰ μοῦ πῆς τί ὥρα πάνω κάτω ἦταν.

Ὁ βοηθὸς μαγειροῦ διαμαρτύρεται:

— Τί νὰ λογαριάσω; Ἄστρονάμος εἶμαι, κύρ ἀστυ-

νόμω μου; Ὑστερα δὲν εἶδα καλά. Μπορεῖ νάταν κανένας ἄλλος. Μιὰ μικρὴ θαλίτσα κρατοῦσε στὸ χέρι...

Ἐπεμβαίνει ὁ μάγειρος καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λὲς Τζάκ; ὅταν εἶδες αὐτὸν πού λὲς, εἶχαμε ρίξει τὸ σορόπι στὸ γαλακτομπούρεκο;

— Ναί. Μόλις τὸ εἶχαμε ρίξει. Ἄχνιζε ἀκάμα.

— Ἐν τάξει, κάνει ἱκανοποιημένος ὁ μάγειρος καὶ γυρίζει στὸ ντέτεκτιβ:

— Τὸ σορόπι ἔπεσε στὸ γαλακτομπούρεκο στὶς δέκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς. Τὸ θυμάμαι καλά, γιὰτὶ κύτταξα τὸ ρολοῖ μου γιὰ νὰ δῶ πόση ὥρα ἔκανα νὰ τὸ φτιάξω.

— Ἄρα, μονολογεῖ συλλογισμένος ὁ Μάξ, ὁ Πῶλ Κάμερ βρισκόταν στὸ μέγαρο, τουλάχιστον μέχρι τίς δέκα καὶ τέταρτο. Ἐδῶ ἦταν δηλαδή ὅταν ἦρθαν ἡ Βέρρα καὶ ὁ Μανουέλ, κι' ἔμεινε ἕνα τέταρτο μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους. Ἄρα, ψέματα λένε ὁ θυρωρὸς καὶ ἡ οἰκονόμος πῶς ἔφυγε μαζί με τοὺς Χάοριμαν. Καὶ θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς κάποιον σοβαρὸ λόγο νὰ θέλῃ αὐτὸ τὸ ψέμα. Ἐκτὸς ἀν ἔφυγε μαζί με τοὺς Χάοριμαν, καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ὅποτε ὁ καθηγητὴς καὶ ἡ γυναῖκα του ἔχουν λόγους νὰ λένε ψέματα. Ἄρα λοιπόν...

— Ἄρα δὲν καταλαβαίνω πιά τίποτα, συμπέρανε με ἐλλεικρίνεια ὁ Μπέριμαν.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀ-

σττυνομικούς του διατάζει:

— Η Βέρρα Κάμερ, ο Μάνουελ Ντάρ, ο καθηγητής Χάρριμαν και η γυναίκα του να μεταφερθούν στα κρατητήρια. Ο θυρωρός, η οικονόμος και τὸ ὑπηρετικό προσωπικό νὰ ἀφροθὺν ἐλεύθεροι.

Καὶ ρωτάει τὸ ντέεκτιβ:

— Συμφωνεῖς; Αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ πιθανοὶ δολοφόνοι;

Ὁ Μὰξ Μπῶρ χαμογελάει:

— Ὅλοι πιθανοὶ δολοφόνοι εἶναι, ἀγαπητὴ Κούκ. Μόνο πιθανὸς δολοφονημένος δὲν ὑπάρχει.

**Τὸ ὄνειρο
τοῦ Γιούπυ**

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ἑβδομάδα ἔχει περάσει ἀπὸ τότε. Ὅλες οἱ ἔρευνες τοῦ Μπέριμαν καὶ τοῦ Μαξ Μπῶρ δὲν ἔχουν καταλήξει σὲ κανένα συμπέρασμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔχει παραπέμψει τὰ δύο ὑποτιτα ζευγάρια στὸν τακτικὸ ἀνακριτὴ, ποὺ κι' αὐτὸς ἔχει κυριολεκτικὰ πελαγῶσει μὲ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεση.

Στὸ μεταξύ ἡ φαντασία τῆς Τζίν Ἀστορ καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων τῆς ἔχει ὀργιάσει κι' οἱ ἐφημερίδες ἔχουν κάνει μυθιστόρημα χωρὶς τέλος τὴν ἐξαφάνισι τοῦ βαθύπλουτου χρηματιστῆ.

Συμβουλία καὶ παρασυμβουλία γίνονται κάθε βράδυ στὸ διαμέρισμα τοῦ Μὰξ Μπῶρ, μὲ τὸν Μπέριμαν καὶ τὴν Τζίν. Πολλὲς μπουκάλες οὔισκου ἔχουν ἀδειάσει, χωρὶς τὸ ἀστυνομικὸ πρόβλημα ποὺ

τοὺς ἀπασχολεῖ νὰ βροῖσκῃ ἔστω καὶ μιὰ ἀπιθάνη λύσι.

Ὁ διαβολεμένος Γιούπυ, ἀκούγοντας τὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις τοὺς ἔχει γίνει ἀπόλυτα ἐνήμερος καὶ τῆς τελευταίας λεπτομέρειας τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἔτσι τὸ ἔβδομο βράδυ, γεμίζοντας μὲ οὔισκου τὰ ποτήρια τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῆς δημοσιογράφου, τοὺς λέει:

— Τὸ μεσημέρι ποὺ εἶχα ξαπλώσει, εἶδα ἓνα ἀστεῖο ἀστυνομικὸ ὄνειρο. Νὰ σὰς τὸ πῶ νὰ γελάσετε;

— Πές το, Γιούπυ, τοῦ φωνάζει ἡ Τζίν γελώντας προκαταβολικά.

— Λαμπρά! Νὰ μὰς τὸ πῆς, κάνει μὲ κέφι κι' ὁ Μπέριμαν.

Ὁ Μὰξ τὸν κυττάζει δύσπιστα:

— Ὁνειρο εἶναι, ἢ κανένα ... μεγαλοφυὲς δικό σου συμπέρασμα;

— Ὁνειρο, βρ' ἀδερφέ, ἐπιμένει ὁ πιτσιρίκος. Σιγά, νὰ μὴ σοῦ φέρω καί... μάρτυρες πῶς τὸ εἶδα!

Ὁ ντέεκτιβ καταλαβαίνει πῶς ὁ τετραπέρατος Γιούπυ θέλει νὰ πῆ κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του πᾶνω στὸ πρόβλημα ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ καὶ κάνει πῶς τὸν πιστεύει:

— Ἔστω. Ἄς ἀκούσουμε λοιπὸν τὸ ἀστεῖο ὄνειρό σου. Ἐλπίζω νὰ μὴ κοιμηθοῦμε κι' ἀρχίσομε νὰ ὀνειρευόμαστε κι' ἐμεῖς.

— Νὰ κοιμηθῆτε;! κάνει μ' ἀπορία ὁ μικρός. Δὲν λὲς

πώς μόλις τ' ακούσετε, θα γίνετε καπνός από δω μέσα.

Κι' αρχίζει τη διήγησι του ύποτιθεμένου όνειρου του:

— "Ήτανε, λέει, νύχτα συννεφιασμένη και βροχερή. Τό φεγγάρι και τ' άστέρια έλαμπαν στόν ουρανό...

— Χά, χά, χά, κάνει ή Τζίν. 'Αφού ήτανε νύχτα συννεφιασμένη, πώς τό φεγγάρι και τ' άστέρια λάμπανε, χά, χά, χά !...

— Όνειρο ήταν, κυρά μου. Καλλιγραφίες ζητάς σ' ένα όνειρο ;

— Λαιμπρά ! Δίκηο έχει, συμφωνεί ό Μπέρμαν. "Έτσι ακριβώς θ' αρχίσω και τό μυθιστόρημά μου ! Κι' αρχίζει νά γράφω στό μανικέττι του, μουρμουρίζοντας: "Ήτανε νύχτα συννεφιασμένη μμ..μ..μμ.. Ό έπίδοχος διάδοχος τού Μάξ συνεχίζει:

— "Ήμουνα τό λοιπόν, λέει, μαζί μέ τή Μπούλ και μου λέει: «Κρίμα σ' έσένα, Γιού-πυ, πού θέλεις νά γίνης και ντέτεκτιβ!» «Γιατί;» «Καλά, οί άλλοι πού είναι κουτοί, μά ούτε κι' έσύ νά μήν μπορής ν' ανακαλύψης τό μυστήριο τού γεροχρηματιστή!»

»Αυτό πού μου είπε μέ πείραξε. Τήν πιάνω, τό λοιπόν από τό χέρι, μπαίνουμε κρυφά στό μέγαρο, και πάμε γραμμή στό γραφείο. Βρίσκω στήν τσέπη μου τυχαία ένα μεγάλο λουστό, άνοιγει τό χρηματοκιβώτιο και βλέπουμε μέσα τό σκελετό τού χαμένου Γιάλ Κάμερ... Έκείνη τή στιγμή όμως άνοιγει ή πόρτα

και παρουσιάζονται ό Μάξ κι' ή Τζίν. Ό Μάξ έσφιξε τή γροθιά του για νά μου τή δώση στή μούρη, κι' έγώ για νά μη τή φάω, παράτησα τή Μπούλ και... ζύπνησα !... Όταν άποκοιμήθηκα, είδα τή συνέχεια...

Ό Μπέρμαν, ό Μάξ και ή Τζίν έχουν σηκωθή όρθοί και τόν κυτταζουν χαμένα μέ μάτια όρθάνοχτα.

— Τί πάδατε; Τί μέ κυττάτε έτσι;

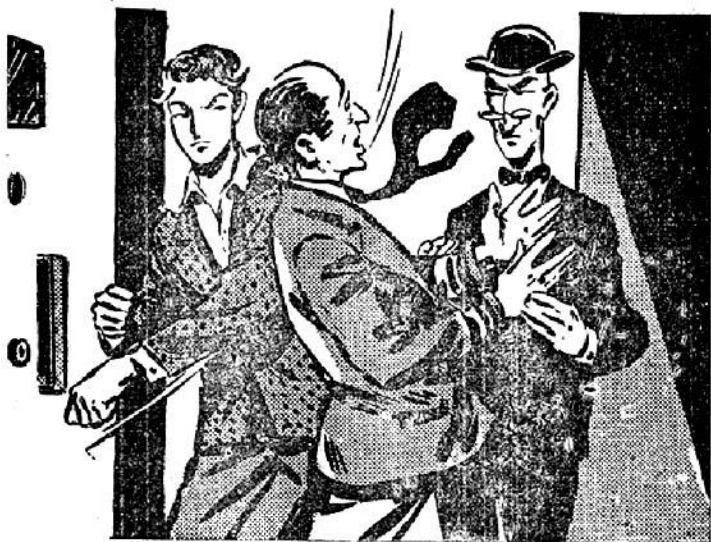
Πρώτος ό Μπέρμαν μονολογεί :

— Αυτό είναι ! 'Απορώ πώς δέν τό σκέφτηκα πρώτος έγώ! Τώρα καταλαβαίνω τί έγινε: Ό χρηματιστής άνοιξε τό μεγάλο κιβώτιο για νά δώση λίγα δολάρια στόν καθηγητή και στή γυναίκα του. Έκείνοι τότε τόν χτύπησαν στό κεφάλι, τόν στρίμωξαν μέσα στή σιδερένια κάσα και σπρώχνοντας και οί δύο μαζί μέ τίς παλάμες τους τή ξανάκλεισαν. Αυτά είναι τά άσαφή και παραμορφωμένα άποτυπώματα, πού βρέθηκαν στήν πόρτα τού χρηματοκιβωτίου.

— Σωστά, μαιρ, συμφωνεί ή Τζίν "Άστορ. Άλλά αυτό ακριβώς τό ίδιο μπορεί νά τό έχουν κάνει ή Βέρρα Κάμερ και ό φίλος της ή και ό θυρωρός μέ τήν οικονόμο.... "Έτσι δέν είναι;

Ό Μάξ Μπώρ τραβάει άπ' τό μπράτσο τόν έπιθεωρητή:

— Πάμε γρήγορα, Μπέρμαν. Πρέπει άν είναι δυνατόν κι' άπόψε νά πάρης άδεια άπό τόν εισαγγελέα ν' άνοί-

‘Ο ντέτεκτιβ τόν συγκρατεί με μιὰ καλοζυγισμένη γραθιά.

Ξουμε τὸ χρηματοκιβώτιο.

‘Ο Γιούπυ γελάει:

— Δὲν σὰς τόπα πῶς μόλις ἀκούσατε τὸ ὄνειρό μου θὰ γίνετε καπνὸς ἀπὸ δῶ μέσα; Χά, χά, χά!

*Ένα γράμμα

— κεραυνός!

Σ Ε ΔΕΚΑ λεπτά τῆς ὥρας ὁ Μὰξ κι’ ἡ Τζίν φθάνουν μαζί με τὸν Μπέρμαν στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο του.

Ένας ἀστυνομικὸς παρουσιάζεται ἀμέσως μ’ ἓνα ἀνοικτὸ γράμμα στὸ χέρι:

— Ένα γράμμα τοῦ Πῶλ Κάμερ κύριε ἐπιθεωρητά. Έ-

χει ταχυδρομηθῆ στὸ Παρίσι προχθὲς καὶ ἀπευθύνεται στὴ σύζυγό του Βέρρα.

‘Ο Μπέρμαν, ὁ Μὰξ κι’ ἡ Τζίν ἔχουν μείνει ἀναυδοί.

— Γράμμα ἀπὸ τὸ «δολοφονημένο» πού τὸ πτώμα του βρίσκεται μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο; ψιθυρίζει ἐρωτηματικὰ καὶ χαμένα ὁ ἐπιθεωρητῆς, παίρνοντας τὸ φάκελλο. Καὶ γιατί εἶναι ἀνοικτὸ; ρωτᾷ παραξενεμένος.

‘Ο ἀστυνομικὸς τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τὸ δώσαμε καὶ τὸ ἀνοιξε με τὰ χέρια τῆς ἡ Βέρρα Κάμερ. Ἀφοῦ τὸ διάβασε τῆς τὸ πήραμε. Οἱ εἰδικοί γραφολόγοι μας συνέκριναν

άμέσως τὸ γραφικὸ χαρακτήρα μὲ ἄλλα χειρόγραφα τοῦ χρηματιστοῦ ποὺ βρέθηκαν στὸ γραφεῖο του...

— Καὶ ἀπεφάνθησαν;

— Πῶς εἶναι ἀπόλυτα γνήσιο.

Ὁ Μπέρμαν τὸ διαβάζει μεγαλοφώνως:

«Ἀγαπητὴ Βέρρα: Μία ξαφνικὴ σοβαρὴ ἐπαγγελματικὴ ὑπόθεσις μὲ ἀνάγκασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη χωρὶς νὰ προλάβω νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Ἐλπίζω νὰ μοῦ συγχωρήσης τὴν παράληψιν αὐτή, ὅπως καὶ τὴν καθυστέρησιν νὰ σοῦ στείλω νέα μου. Εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῆς τί τραγικὴ περιπέτεια πέρασα. Πάντως εἶμαι καλά καὶ μὴν ἀνησυχῆς. Ἐλπίζω σὲ μερικὲς ἐβδομάδες νὰ βρίσκωμαι πάλιν κοντὰ σὲ τὴν ἀγαπημένη μου γυναϊκούλα.

Μὲ φιλιὰ

Πῶλ Κάμερ».

Ὁ Μάξ Μπῶρ παίρνει τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ περιεργάζεται μὲ ἕνα μεγεθυντικὸ φακὸ ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Ὑστερα βρέχει τὸ δεικτικὴ τῆς παλάμης του στὸ νερὸ ἑνὸς ἀνθοδοχείου καὶ τὸν τρίβει πάνω στὰ γράμματα. Τέλος λέει:

— Ὁ χρηματιστὴς πρέπει νὰ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του!

Ὁ ντέκτιβ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Οἱ γραφολογικὲς μου γνώσεις μὲ πείθουν πῶς ὁ

Πῶλ Κάμερ ὅταν ἔγραφε τὸ γράμμα αὐτὸ βρισκόταν σὲ κατὰσταισι μεγάλως ταραχῆς καὶ συγχύσεως. Ὑστερα ὁ βαθμὸς ξηρότητος τοῦ μελανιοῦ μὲ δεβαῖώνει πῶς τὸ γράμμα ἔχει γραφῆ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος τουλάχιστον καὶ ὄχι πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Τέλος, σὰν ἀκαταμάχητη ἐπιβεβαίωσι αὐτοῦ ποὺ λέω, ἔρχεται —κυττάξτε ἐδῶ— ἡ διόρθωσις τῆς ἡμερομηνίας. Ὁ χρηματιστὴς, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔγραψε τὸ γράμμα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν περιστροφῆς, σημείωσε στὸ τέλος του τὴ σωστὴ ἡμερομηνία: Δώδεκα Σεπτεμβρίου 1957. Δηλαδή τὴ νύχτα ποὺ λάβσαμε τὸ τηλεφῶνημα τοῦ καθηγητοῦ Χάορισον. Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ ἄνθρωπος, ἢ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἐξεβίαζαν, τοῦ ἐπέβαλαν νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἡμερομηνία. Καὶ τὸ δώδεκα—διορθώνοντας τὸ 2 σὲ 6— τὸ ἔκανε δέκα ἕξ. Εἶχαν ὑπολογίσει πῶς τοὺς χρειάζετον ἕνα νορμικὸ διάστημα τὸ πολὺ τεσσάρων ἡμερῶν γιὰ νὰ στείλουν τὸ γράμμα στὸ Παρίσι καὶ νὰ ταχυδρομηθῇ ἀπὸ κεῖ.

Τὸ πῶμα
δραπετεύει

Ο ΜΠΕΡΙΜΑΝ κ' ἀνεῖ διαστικὰ τὴ νύκτα ὅλες τὶς νομικὲς ἐνέουγιες καὶ τὸ πρωτὶ, μαζί μὲ τὸν εἰσαγγελέα, τὸ ντέκτιβ καὶ τὴ δημοσιογράφου φθάνουν στὸ μέγασσο τοῦ Πῶλ Κάμερ. Εἰδικοὶ τεχνικοὶ τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως θὰ παρα-

βιάσουν τὸ μεγάλο χαλύδωνο χρηματοκιβώτιο, καὶ θὰ ὑπογραφή τὸ σχετικὸ πρωτόκλλο.

Ὁ θυρωρὸς κι' ἡ οἰκονόμος δείχνουν μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἄνοιγμα τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Καὶ νά: Κάποτε οἱ «νόμιμοι διαρρηκτές» καταφέρνουν νὰ παραβιάσουν τὴν κλειδαριά κι' ἡ πόρτα τοῦ μεγάλου χρηματοκιβωτίου ἀνοίγει διὰ πλάτα.

Ἡ Κάθριν ρίχνει μιὰ τρομαγμένη ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ του καὶ σωριάζεται κάτω λιπόθυμη. Ὁ Τζῶνυ, ὁ θυρωρὸς, χλωμιάζει καὶ μένει ἀκίνητος σάν ὄρθο πτώμα. Τὸ ἴδιο καὶ με' ὀρθάνοικτα ἀπὸ κατάπληξι μᾶτια κυττάζει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου ὁ Μάξ Μπῶρ. Ἡ Τζίν ἔχει ἔκφρασι ἀδιάφορη. Καὶ μόνον ὁ Μπέρριμαν δείχνει διάθεσι νὰ διασκεδάσῃ:

— Λοιπὸν, κύριε διόσημε ντέτεκτιβ, ρωτᾶει τὸν Μάξ, ποῦ εἶναι ὁ χρηματιστὴς Πῶλ Κάμερ;

— Δυστυχῶς δὲν τὸν προλάβαμε. Ἔφυγε!, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Ἡ δημοσιογράφος συνεφέρει γρήγορα τὴν οἰκονόμο καὶ τὴ ρωτᾶει:

— Τί πάθατε, μὲς Κάθριν;

— Μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ χρηματοκιβωτίου τρόμαξα, τῆς ἀποκρίνεται, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Νόμισα πῶς θάβλεπα μέσα νεκρὸ τὸν κύριό μου!

Ἡ δημοσιογράφος Τζίν Ἄστορ

— Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ εἶδατε, πέσατε κάτω λιπόθυμη, εἰ: προσθέτει ὁ Μάξ Μπῶρ.

Ὁ Μπέρριμαν μὲ τὸν εἰσαγωγέλα καταμετροῦν τὸ περιεχόμενον τοῦ μεγάλου καὶ σχεδὸν κενοῦ χρηματοκιβωτίου. Μονάχα πέντε χιλιάδες δολλάρια βρῖσκονται μέσα σ' αὐτὸ καὶ τίποτ' ἄλλο.

— Ὄταν, ὕστερα ἀπὸ τὸ ξανακλείσιμο καὶ σφράγισμα τοῦ χρηματοκιβωτίου γυρίζουν ὅλοι στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο, ὁ ντέτεκτιβ ποῦ πῖστευε ἀπόλυτα πῶς τὸ πτώμα τοῦ χρηματιστῆ ἔπρεπε νὰ βρῖσκεται στὸ χρηματοκιβώτιο, δηλώνει:

— Θὰ πεταχθῶ στὸ Παρίσι, Μπέρριμαν!

— Μπᾶ, κάνει χαμογελῶν τας εἰρωνικὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Πιστεύεις λοιπόν τώρα πώς ο Πάωλ Κάμερ βρίσκεται στο Παρίσι;

— Κάθε άλλο. Τò άποκλείω!

— Τότε γιατί πηγαίνεις;

— Για να βεβαιωθώ άπόλυτα πώς δέν είναι εκεί. Χθές έκανα έρευνα σε όλα τò πρακτορεία ταξιδίων τής Νέας Υόρκης. Θαλάσσης και άέρος.

— Λοιπόν;

— Κανένα Πάωλ Κάμερ δέν έχει φύγει για τή Γαλλία τήν τελευταία αυτή έβδομάδα. Τήν ίδια έρευνα θα πάω να κάνω και στο Παρίσι. Και άσφαλώς θα μάθω πώς κανένας Πάωλ Κάμερ δέν έχει φθάσει ακόμα εκεί...

Τò ζωντανό δόλωμα

Π ΡΩΙ· — πρῶτὴ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μάξ Μπῶρ βρίσκεται στὸ ἀεροδρόμιο. Είναι ἑτοιμος νὰ πετάξῃ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅταν ἕνας ὑπάλληλος τὸν εἰδοποιεῖ πὼς τὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο.

Εἶναι ὁ Κούκ Μπέρμαν πού του λέει μὲ διάση:

— Μάξ! Σχίσε τὸ εἰσιτήριο πού ἔχεις βγάλει κι' ἔλα ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ χρηματιστή.

— Τί τρέχει;

— Θὰ δῆς μόνος σου!

.....
 Ὁ ντέτεκτιβ φθάνει στὸ μέγαρο ἀποφασισμένος. Ὁ ἐπιθεωρητὴς πού τὸν περιμένει στὴν εἴσοδο, τὸν ὀδηγεῖ ἀμέσως στὸ διαμέρισμά του

θυρωροῦ.

Τὸ θέαμα πού ἀντικρύζει εἶναι ἀφάνταστα τραγικό. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἀνάστατο καὶ κάτω στὸ πάτωμα βρίσκονται τὰ πτώματα τοῦ Τζῶνυ καὶ τῆς Κάθριν μὲ σπασμένα τὰ κεφάλια. Σπασμένα ἐπίσης βάζα καὶ καρέκλες συμπληρώνουν τὴ μακάβρια αὐτὴ εἰκόνα.

Ὁ Μπέρμαν ἐξηγεῖ στὸ Μάξ Μπῶρ:

— Ἐλέγξαμε τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς οἰκονόμου στὸ ἐγκληματολογικὸ μας ἀρχεῖο.

— Καὶ λοιπόν;

— Εἶναι καὶ οἱ δύο τους σεσημασμένοι κακοποιοί, μὲ μεγάλη δράση, κυρίως στὸ Σικάγο. Στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάωλ Κάμερ προσελήφθησαν πρὶν ἕνα χρόνο...

Ὁ ντέτεκτιβ μονολογεῖ σὺλ λογιζόμενος:

— Τὸ ἀλληλοφάγωμά τους μοῦ εἶχε φανῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὑποπτο... Ἦταν πολὺ ὑπερβολικό, ἐπιδεικτικό καὶ ψευτικό!

— Ποιὸς νομίζεις, Μάξ, πὼς εἶχε λόγους νὰ τοὺς σκοτώσῃ; ρωτᾷ ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Μὰ ὁ ἴδιος, Μπέρμαν.

— Ποιὸς ἴδιος;

— Ἐκεῖνος πού θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν Μάνουελ Ντάρ!

— Λαμπρά, ἀγαπητέ μου. Μὰ μὴ ξεχνᾷς πὼς ὁ γραμματικὸς εἶναι στὰ κρατητήρια. Ὁ δολοφόνος δέν θα

μπαρέση να φθάση ποτέ μέσα σ' αυτά.

— Τὸ ξέρω Μπέρμαν, τοῦ κάνει χαμογελῶντας ὁ ντέκτιβ. Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀφήσης ἐλεύθερο τὸν Ντάρ νὰ γυρίσῃ στὸ διαμέρισμά του. Ἐγὼ θὰ τηλεφωνήσω στὴ Τζίν νὰ διατυμπανίσῃ στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀπόλυσί του. Κατάλαβες;

— Ὄχι.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ δοκιμάσης μιὰ πολὺ εὐχάριστη σουρπρίζ.

Ὁ Μάνουελ Ντάρ ἀφήνεται τὴν ἴδια ἡμέρα ἐλεύθερος μὲ μυστικὴ ἐντολὴ νὰ μὴ θυγῆ καθόλου ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ποῦ μένει. Οἱ ἐφημερίδες διατυμπανίζουν τὴν ἀπόλυσί του κι' ὁ Μάξ Μπῶρ μὲ τὸν Μπέρμαν φροντίζουν προσωπικὰ γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴν ἀσφάλειά του.

Τὴν ἴδια νύκτα ὁ μυστηριώδης δολοφόνος κάνει τὴν ἐπίσκεψί του καὶ στὸ διαμέρισμα τοῦ γραμματέως. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ, ποῦ παραμονεύουν στὸ σκοτάδι, δὲν κοιτάζουν καθόλου νὰ τὸν ἐξουδετερώσουν. Ὁ Μάξ τὸν συγκρατεῖ μὲ μιὰ καλοζυγισμένη γροθιά, κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ περνάει, στὰ στραβά, τὶς χειροπέδες μουρμουρίζοντας:

— Λαμπρά! Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνου, ὄχι τόσο τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς οἰκονόμου, ὅσο κυρίως τοῦ χρηματιστοῦ ποῦ μάς ἔχει πηρῆξει τὸ σκῶτι!

Ὁ Μάξ Μπῶρ ἀνάβει τὸ φῶς, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Μὴ βιάζεσαι, Κούκ! Ὁ «κύριος» δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος, ἀλλὰ ὁ «δολοφονημένος» ποῦ ζητάς.

— Ποίος δολοφονημένος;

— Ὁ χρηματιστὴς Πῶλ Κάμερ!

Τὸ μυστήριον φωτίζεται

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα ὁ ἐπιθεωρητὴς κι' ὁ ντέκτιβ ἐξετάζουν στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο τὸν συλληφθέντα χρηματιστή:

— Σοῦ εἶχαν κάνει κανένα κακὸ ὁ θυρωρὸς καὶ ἡ οἰκονόμος;

— Μὲ λήστεψαν καὶ μ' ἔκλεισαν μέσα στὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία!

— Πότε γίνηκε αὐτό;

— Πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες περίπου. Στὶς δώδεκα τοῦ μηνὸς καὶ κατὰ τὶς ἑννέα τῆς νύχτα. Μάλισι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου κάποιοι φίλος καθηγητὴς μὲ τὴ γυναίκα του. Τοὺς εἶχα καλέσει νὰ συζητήσουμε μιὰ οἰκονομικὴ διαφορὰ μας. Στὸ τέλος ἀνοίξα τὸ χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ τοὺς προσφέρω συμβιβαστικὰ ἓνα ποσὸ ποῦ δὲν τὸ δέχτηκαν.

»Ξαφνικά, ὅμως, καὶ πρὶν προλάβω νὰ τὸ ξανακλείσω, μπαίνουν στὸ γραφεῖο ἡ Κάθριν καὶ ὁ Τζῶν μ' ἓνα πιστόλι, ποῦ σίγουρα θὰ παρακολουθοῦσαν κρυμμένοι ἀ-

πό έξω. Με την απειλή του όπλου με ανάγκασαν να γράψω ένα γράμμα, από το Παρίσι τάχα, και να τουβάλω μελλοντική ημερομηνία.

»Υστερα, πήραν από το ανοικτό χρηματοκιβώτιο πεντακάσιες χιλιάδες δολάρια και τάβαλαν σε μιὰ μικρή βαλίτσα...

»Επειδή είχαν αποφασίσει να με δολοφονήσουν, δεν φοβόντουσαν να μιλάνε έλεύθερα μπροστά μου. Έτσι τους άκουσα να λένε πώς θάκρυσαν προσωρινά τη βαλίτσα στο δοχείο άπορριμμάτων του κήπου. Το πρωί θάτην μετέφεραν σε άλλο ασφαλισμένο μέρος και θάφρόντιζαν να φύγουν στο έξωτερικό. Στο μεταξύ θάέφθανε και το γράμμα μου που θάέστειλαν να ταχυδρομηθή στο Παρίσι, και κανένας δεν θάμπορούσε να ύποψιαστή πώς είχα δολοφονηθή. Τέλος και με την απειλή πάντοτε του π.στολιού με ύποχρέωσαν να μπώ και να στριμωχτώ μέσα στο χρηματοκιβώτιό μου. Και σπρώχνοντας ξανάκλεισαν την πόρτα του. Ήσαν βέβαιοι πώς δεν θάξανάβγαινα ζωντανός από εκεί μέσα.

»Όμως το χρηματοκιβώτιό μου κλειδώνεται αυτόματα με μοναχά το κλεισίμο της πόρτας του. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ό κατασκευαστής του, αντιμετωπίζοντας το ένδεχόμενο να κλειστή κάποιος στο έσωτερικό του, είχε προβλέψει, όχι μόνο να

αερίζεται, μα και να ανοίγη εύκολα από μέσα με το άπλό γύρισμα μιās μικρής λαβής.

Και ό νεκραναστημένος χρηματιστής Πώλ Κάμερ συνεχίζει το μονόλογό του:

— Έμεινα μισή ώρα πάνω κάτω μέσα στο χρηματοκιβώτιο μέχρις ότου, άκούγοντας άπόλυτη ησυχία, άνοιξα και βγήκα ζωντανός και έλεύθερος στο γραφείο. Δεν πέρασαν όμως μερικές στιγμές και άκούω ανάλαφρα θήματα και ψιθυρίσματα στο διάδρομο. Κρύβομαι γρήγορα πίσω από τις βαρειές κουρτίνες του παραθύρου και παρακολουθώ. Ήταν ή Βέρρα ή γυναίκα μου με τον γραμματέα μου Μάνουελ Ντάρ. Τους είδα να στριφογυρίζουν το δίσκο του χρηματοκιβωτίου προσπαθώντας να τον άνοιξουν. Και τους άκουσα να μιλάνε για την αγάπη τους και τά μελλοντικά όνειρά τους. Τέλος ή Βέρρα έφερε μιὰ μεγάλη βαρειά βαλίτσα κι' έφυγαν, κρυφά όπως ήρθαν, με κατευθυνσι προς τον κήπο...

»Περιμένα άλλο ένα τέταρτο της ώρας ακόμα και με προφυλάξεις κατέβηκα στον κήπο. Πήρα από το δοχείο άπορριμμάτων τη βαλίτσα με τά χρήματα, άνοιξα με το κλειδί που έχω πάντα μαζί μου, τη μικρή πόρτα κι' έξαφανίστηκα. Από την άλλη μέρα άρχισα να παρακολουθώ στις έφημερίδες να μν

θιστορήματα της έξαφονίσε
ώς μου και να διασκεδάζω...

‘Ο Μπέριμαν συμπληρώνει:

— Να διασκεδάξης και να δολοφονήσ!

— Ποιόν δολοφόνησα; ρωτάει κατάπληκτος ο χρηματιστής.

— Το θυρωρό και την οίκονόμο, του άποκρίνεται. Κι’ αν δεν βρισκόμασταν έμεις, θα είχες κάνει μακαρίτη και τον γραμματέα σου. Τον Μάνουελ Ντάρ.

‘Ο Πώλ Κάμερ άναστενάζει:

— ‘Ο Τζάνου και η Κάθριν άλληλοεξοντώθηκαν μόνοι τους σε μιá θανάσιμη πάλη, μουρμουρίζει. ‘Ο ένας ύποπτευόταν τον άλλον πώς έκλεψε από το δοχείο άτοξοριμάτων τη βαλίτσα με τις πεντακόσιες γιλιάρδες δολάρια. ‘Η Θεία Δίκη τους έτιώρρησε για το κακό που ζήτησαν να μου κάνουν!

‘Ο έπιθεωρητής χαμογελάει:

— Μιλάς έσύ για Θεία Δίκη που καταγοάστηκες την κληρονομιά της Μάρθας Χάρσιμαν;

‘Ο χρηματιστής κουνάει θλιβερά το κεφάλι του:

— ‘Ο καθηγητής είναι γου σός άνθρωπος μα ή γυναίκα

του είναι διεστοσιμμένη, μ’δλο που κάνει τη Θεοσεβούμενη. Αυτή πέθανε πρόωρα το θείο της μα αυτή είναι άλλη ιστορία. ‘Όσο για τα χρήματά της τα έχω καταθέσει άιώνυμα στο άσυλο ανιάτων. Να και ή άπόδειξις...

‘Ο Μπέριμαν κομπιάζει για λίγο. Τέλος τον ξαναρωτάει:

— Κι’ άπόψε τη νύχτα γιατί ζήτησες να έπισκεφθής τον Μάνουελ Ντάρ στο διαμέρισμά του;

— ‘Ηθελα να τον πληροφορήσω πώς θα δώσω το διαζύγιο στη Βέρορα και θα τους βοηθήσω οικονομικά να παντρευτούν και να χαρούν την εύτυχία της αγάπης τους... Οί πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια έχουν κατατεθή στην τράπεζα έπ’ όνομασι της γυναικός μου. ‘Ορίστε και ή άπόδειξις...

‘Ο Μάξ Μπάρ και ή Τζιν ‘Άστορ κυττάζουν τον ύπεροχο αυτόν άνθρωπο με θαυμασμό και δέος! ‘Ο Μπέριμαν σταματάει τον ένικό που χρησιμοποιούσε ως εκείνη τη στιγμή και του δείχνει μιá τελυθόνα:

— Λομπρά, αλλά καθήστε, παρακαλώ. Γιατί στέκεσθε τόσο ώρα όρθός!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Αποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικάί Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΔΕΚΑ 13 ΤΡΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθ. 3—Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Πολλά αστυνομικά άριστουργήματα θά έχετε άσφαλώς διαβάσει. Μά

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

τά ξεπερνάει όλα σέ πλοκή, δράσι, μυστήριο άγωνία καί... καί... καί...

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΔΥΝΑΤΟΝ εκείνος που θά τó πάρη τó τεύχος αυτό στα χέρια του να μη τó διαβάση τρείς τουλάχιστον φορές!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

δέν πρέπει να μείνη κανένας που να μην άπολαύση τή συναρπαστικώτερη αστυνομική περιπέτεια άπ' όσες έχουν κυκλοφορήσει στην 'Ελλάδα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

Συγγραφεύς ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ ΟΤΑΝ Ο ΗΡΩΑΣ
ΦΤΑΝΕΙ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ!

ΙΣΟΣ ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΜΟΥ ΦΕΡΟΝΤΑΙ
ΕΧΘΡΙΚΑ... ΑΝ ΚΡΙΝΩ
ΑΠ' ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΠΟΥ
ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ..

ΜΕΓΑΛΕ ΘΕΕ! ΕΙΝΑΙ ΒΟΗ-
ΒΕΣ ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΕΝΕΣ
ΣΕ ΦΡΟΥΤΑ...

ΕΥΤΥΧΟΣ ΠΟΥ Η ΒΑΡΥΤΗΣ ΕΔΩ
ΜΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΕΓΑΛΑ
ΠΛΗΘΗΜΑΤΑ.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟ
ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ ΤΟΥ ΒΕΒΑΙΟΣ
ΠΛΕΟΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΘΕΣΙΜΕΣ ΤΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΜΕΝΟΥ
ΠΛΑΝΗΤΗ.

